

INFORMATIONSBULLETTINEN

NYA PERU

JANUARI-FEBRUARI 1998

NUMMER TRE

ORGAN FÖR VÄNSKAPSFÖRENINGEN

SVERIGE-DET NYA PERU

...för en klasslinje
i kvinnorörelsen

Redaktionen har ordet.

Artiklar om kvinnofrågan och om angreppen på de demokratiska advokaterna och nyheter, är vad detta nummer av *Nya Peru* innehåller.

Vi har med anledning av att den 8:e mars nalkas valt att ägna stor uppmärksamhet åt kvinnofrågan, en fråga av största vikt, och redogöra för Perus Kommunistiska Partis (PKP) uppfattningar i frågan. Den andra frågan vi betonar är den fortsatt allvarliga situation som rör Fujimori-regimens angrepp på de demokratiska advokaterna i landet, som i sin förlängning är ytterligare ett angrepp på Perus folks grundläggande rättigheter.

Vi kan konstatera att Vänskapsföreningen Sverige -det Nya Peru (VfSNP) fortsätter att utveckla sitt arbete framgångsrikt och det är med stor tillfredsställelse vi kan se hur bra det har gått att sälja nummer två av *Nya Peru*, lokalavdelningarnas försäljningskampanjer har varit framgångsrika (vissa sålde slut på sina tilldelade exemplar av bulletinen på mindre än tre veckor, och då hade vi räknat med runt en och en halv månads försäljningstid). Det är en med stor glädje som vi kan konstatera att Vänskapsföreningen har börjat utveckla sitt arbete på ytterligare en ort, nämligen Norrköping; många nummer av *Nya Peru* har sålts i staden av sympatisörer till VfSNP och ett ofentligt möte organiserades under februari månad med god uppslutning och vi har fått flera nya kontakter som är

intresserade av att lära sig mer om folkkriget i Peru och arbetet till stöd för det.

Den kritik vi mottagit angående förra numret har varit starkt övervägande positiv, de flesta kamrater ur massorna som delgivit oss sina åsikter har ansett att *Nya Peru* nummer två var en förbättring jämfört med nummer ett och att vi tagit massornas kritik i beaktande. Det som många kamrater dock sagt om nummer två är att de anser att det fanns för få bilder, vi anser denna kritik vara befogad och har därför ökat antalet bilder till detta nummer.

Lokalavdelning Malmö har bett oss att uppmärksamma *Nya Perus* läsare på att en aktivitet som lokalavdelningen ämnar genomföra den 11 april. Detta datum organiserar lokalavdelningen en fest för dess medlemmar, men även sympatisörer inbjuds att delta; på aktiviteten kommer en lätt måltid finnas för de hugade, bra musik kommer att spelas och det kommer att vara i högsta grad trevligt. Aktiviteten genomförs för att bidra till att stärka lokalavdelningens ekonomi och höja kamratskapen, biljetter kan köpas vid lokalavdelningens bokbord och av kamrater som är organiserade i VfSNP (man kan också skriva eller ringa till oss). Alla intresserade sympatisörer är alltså också välkomna.

Nästa nummer kommer i samband med första maj. På återseende.

Redaktionen

☐ Kommenterade
nyheter.

3

☐ Attackerna mot de
demokratiska advokaterna
fortsätter.

15

☐ Kvinnan i PKP och
folkkriget.

19

☐ Utdrag ur
"When women
rebel".

22

☐ Utdrag ur
"Marxismen,
Mariátegui och
kvinnorörelsen"

31

☐ Vänskapsföreningen
Sverige -det
Nya Peru:s
programförklaring.

54

Kommenterade nyheter.

**Nyheter som följer är plockade
ur den peruanska pressen och har
kommenteras av oss.**

Den 30 december offentliggjorde Arméns Informationskontor namnen på de nya generalbefälhavarna för landets sex Militära Regioner och namnen på de officerare som utgör Arméns Kommando under året 1998. Två av de viktigaste militära regionerna anförtraddes Pablo Correa Falen och Luis Delgado de la Paz som tillhörde årsklassen -66, vilken kallas för "Montesinos årsklass". Pablo Falen, som var chef för den andra militära regionen, kommer från och med den första januari att vara chef för den femte militära regionen som har sitt säte i Iquitos, där han ersätter General José Villanueva Ruesta, nu inrikesminister. Den första militära regionen, som idag är en av de starkaste p.g.a. sitt läge, kommanderades under 1997 av General Carlos Bergamino Cruz, som i sitt tal den 19 december var ovänlig mot överbefälhavaren Hermoza Rios, vilket ledde till en politisk kris mellan Cruz och Fujimori. (...) Kavallerigeneralen Mario Salazar Eyzaguirre, som tillhörde årsklassen -65 och hade befälet över den tredje militära regionen, med säte i Arequipa, har ersatts av General Tomás Marky Montero från samma årsklass, som

under 1997 hade befälet över den fjärde militära regionen, centrerad i Cuzco. Generalerna från brigaden årsklass -67, Elias Espinoza del Valle och Alfredo Rodríguez Rivero har fått ansvaret för fjärde respektive femte regionen, och den sjätte som har sin jurisdiktion i området Cenepa och Condor-bergskedjan fortsätter att vara Edgar Cano Canos ansvar. (La Republica, 31.12.98)

Här ser man tydligt hur kampen mellan storbourgeoisens fraktioner kommer till uttryck; treenigheten Fujimori, Hermoza och Montesinos börjar knaka i fogarna. De flyttar om ansvariga i ett desperat försök att slå tillbaka Folkkriget. Det visar också återigen att det gamla Peru är i kris.

Demokrati?

Mirko Lauer säger att fujimorismen under 1998 kommer att avslöjas, och framstå allt mindre som ett "första parti" och allt mer som en samling desperata personer, besatta av att återväljas: Fujimori, hans parlamentsledamöter och hans stora byråkratiska familj. Deras problem, säger Mirko Lauer, är att de flesta peruaner inte vill att Fujimori återväljs. Mer än 60% procent vill att Fujimori, hans parlamentsledamöter och byråkratiska familj lämnar sina platser, och bara 30% fortsätter anse att Fujimori inte nödvändigtvis är något "universalmedel". Militärerna å sin sida har aldrig gillat att

stödja någon civil förlorare. Idag är den enda sektorn som är för ett återval av Fujimori ledarna för de stora företagskooperationerna, som alltid är på jakt efter sin del av kakan. (La Republica, 4.1.98)

Det är välkänt i Peru att Fujimori har en hel klan av släktingar på viktiga poster i staten. Folket vet detta, och Fujimoris popularitet är, som vi ser ovan, inte särskilt stor. Han har gjort sig till ovän med alla, till och med militären, och det enda sättet att hålla sig kvar vid makten verkar vara att fuska. Perus Kommunistiska Parti säger att en av förutsättningarna för den revolutionära krisen är att reaktionen är oförmögen att regera, och vi kan se att detta är på väg att förverkligas: folket tror inte längre på den s.k. "demokratien", och reaktionen splittras upp i olika fraktioner

Vice amiral Alfonso Panizo Zariquiey säger: "det sägs regelbundet att vi lever i en demokrati, och att de Väpnade Styrkorna är till för att stödja denna demokratiska regim. Om det skulle slås fast att denna regim inte är demokratisk, så skulle vi ha Republikens väpnade styrkor som ett stöd till en autokratisk regim, och detta går emot regeringens demokratiska principer, som är fastslagna i den peruanska konstitutionen... Därför tror jag bestämt att de väpnade styrkorna inte bör

stödja någon regerings regim - annars förgiftas de av politik... De borde i stället stå utanför den politiska debatten... Ingen skall kunna kräva mer av dem än det som konstitutionen och lagarna bestämmer att de skall uppfylla, och de skall inte heller själva kunna kräva detta. Detta för de väpnade institutionernas välmående... Det är inte de (dvs de väpnade styrkorna) som skall bestämma vem som skall regera och hur. Den lagstiftande makten i Peru har även etablerat ett privat rättssystem för att döma om brott och brister, som kompletteras av den militära rättvisans kod. I det nämnda systemet är det medlemmarna av de militära institutionerna som tillämpar den militära rättvisan utifrån sina erfarenheter i det militära... När det tilläts att detta system dömmar i brottsmål som borde behandlats av de vanliga domstolarna, så förlorar man tilltron till systemet, och därför kan den privata lagbokens opartiskhet diskuteras... Ett av de viktiga ansvar de väpnade institutionerna har i en demokratisk regim är försyret av landsmännens Mänskliga Rättigheter. Detta är inte en utopi för dem som anser att de väpnade styrkornas viktiga uppdrag är att förhindra kriget, till vilket man kommer endast när alla andra diplomatiska och politiska medel som Staten räknar med har misslyckats. (El Comercio, 1.1.98)

Det finns många exempel på att Fujimori-regimen bryter t.o.m. mot sina egna lagar och de "demokratiska principer, som är fastslagna i den peruanska konstitutionen". Det mest aktuella är gripandena av de demokratiska advokaterna (se artikel om detta i denna bulletin), och man bör också minnas hur Fujimori upplöste kongressen -92, och hur han ändrade lagen för att kunna bli återvald. Nu återstår att se hur han skall klamra sig fast vid presidentposten den här gången. Till och med höga militärer tycker att militären får ta hand om för mycket av den gamla statens "rättsväsende", dock sägs detta med försiktighet, med risk för att falla i onåd hos Fujimori och hans herrar i Washington.

Privatiseringar.

Den senaste av privatiseringarna gav 14 678 299.99 dollar för försäljningen av tre enheter av PescaPeru. Den sista fabriken i norra Pisco kommer att privatiseras, och baspriset kommer att ligga på \$ 3.300 000 U.S.... Dante Matellini, som är direktör för PescaPerus försäljningskommitté, informerade att auktionen från 30 december gav CEPRI cirka \$ 150 miljoner . De sista fabrikerna som auktionerades ut var: fabriken i södra Callao, som hade baspriset 4.500 000 dollar och gick till företaget "Reparaciones Maritimas" för \$ 6.875 300 ... Fabriken i norra Chimbote, såldes till

"Pesquera Robles"... för S 4.502 999 .
Fabriken i södra Pisco, som såldes till
"Pesquera Industrial El Angel" för ett
pris som låg nära baspriset, S 3.300 000
. (De flesta tidningarna, 31.12.97)

Dante Matellini som är styrelsedirektör
på PescaPeru och CEPRI meddelade att
det, för andra gången, var få som var
på auktionen för företagets fabrik i
norra Pisco, samt att baspriset låg på
2.80 miljoner dollar, tidigare hade man
sagt att baspriset skulle vara 3.3 miljo-
ner dollar. (Gestion 27.1.98)

Företaget Laredo Jordbruksindustriers
försäljningskommission beslutade att
hålla en internationell auktion för att
sälja 70% av företagets aktier. Den
tredje februari, på mötet i departemen-
tet Trujillo med aktieägarna, bestämde
kommissionen, som Sergio Sánchez är
direktör för, att aktierna skulle stå till
förfogande för investerarna från och
med den 20 februari, såväl i Trujillo
som i Lima. (De flesta tidningar,
4.2.98.)

Vattenkraftverket skall inte privati-
seras, och den nordperuanska
oljeledningen (856 km lång) säljs till
högstbjudande. Samtidigt skall en elek-
trisk kraftledning installeras i Mantaro-
centralen, och en andra station i
Socabaya, som det Kanadensiska före-
taget Hydro-Quebec International ges
ensamrätt på., för 175.000 000, bekräf-
tade president Fujimori. (El Comercio,
8.2.98)

*Fujimori kan på sin höjd skapa en till-
fällig blomstring i ekonomin genom att
sälja ut landets företag till högstbju-
dande. Och vart går pengarna? Folket
fortsätter att svälta och leva i en fruk-
tansvård misär medan landet exploa-
teras av imperialismen, huvudsakligen
yankee-imperialismen, och går in i en
allt djupare kris. Men Perus arbetare
och bönder har lösningen: att krossa
förtryckarna och ta makten genom
Folkkriget.*

Aktioner!

Siffrorna anger var aktionerna har
ägt rum, dvs det lilla fåtal som sipp-
rar igenom censuren.

1. Den 28 december överraskades
bönderna i Ayahuancos självförsvars-
kommitté, i Huanta, av 40 subversiva,
när de patrullerade området
Sinhuahuyeco, höjderna i provinsen
Huanta, där några dagar tidigare hade
skett ett terroristiskt intrång. Samman-
stötningen mellan subversiva och
"ronderos" varade i ca två timmar. Vid
incidenten dog ronderon Hugo Flores
Yupanqui (27); och tre stycken, Samuel
Aguilar Rimachi (36), Vicente Rivas
Méndez (27) och José Rimachi, blev
sårade, och uppvisade flera olika skott-
sår på kroppen. De sårade meddelade
att de sett två döda terrorister kort ef-
ter sammanstötningen. Samma uppro-
riska grupp gjorde ett fientligt anfall
mot byn Tamopacocha på morgonen
den 25 december, och dagen efter i Iroo.
(Expreso, 30.12.97)

2. En kolonn på 30 män och kvinnor från Sendero Luminoso attackerade byn Sungaypucco vid gruvdistriktet Cobriza i provinsen Pampas Huancavelica. De drog sig tillbaka efter ronderos' reaktion och satte sig i säkerhet. Denna attack ägde rum den 14 januari och resulterade i en död rondero, Hugo Flores Yupanqui (31), och två av hans ledsagare blev sårade; Vicente Rivera Mendez (39) och Samuel Aguilar Limache (38). Angriparna hade moderna vapen och ronderos försvarade sig med sina repetergewär. Man vet ingenting om förlusterna på terroristernas sida. (Expreso 14.1.98 och La Republica 16.1.98.)

3. En kolonn från Sendero dödade två bönder i området Rinconada, distriktet Huarmaca, provinsen Huancabamba, då de inte hade betalat sina "bidrag" till handelsmannen Florentino Rodriguez Santos. De som dödades var Eugenia Tineo Correa (46, fru) Jorge Gomez Tineo (24, son). De dödades framför ögonen på två andra söner till paret. Efter att ha genomfört morden fortsatte de med att bränna ner böndernas hus. Både polisen och armén som var vid förläggningen i området håller tyst om det inträffade, natten till den 13:e januari, i detta område. För två veckor sedan brände subversiva element upp tunga maskiner i rådhuset i Huancabamba, och vid den regionala

regeringen, som har hand om motorvägen i Huarmaca som en del av integrationsprojektet för de byar som är isolerade p.g.a. brist på vägar. (La Republica, 19.1.98)

4. Den 19 januari i Huanuco fångade antiterroristpolisen en ledare från Sendero Luminoso, som hade mördat ett befäl och tre underofficerare i den Peruanska Nationella Polisen, Jorge Ciro Loloy Pérez "Marino" (36), han hade varit eftersökt sedan mer än två år för ett flertal attentat. "Marino", tror man, var en militärt ansvarig i Sendero och en av Oscar Ramirez Durands "Feliciano" befälhavare. Den subversives aktiviteter bestod i att attackera offentliga och statliga företag, vilket orsakade avsevärda materiella skador. I mars 1996, attackerade en grupp terrorister med "Marino i spetsen en polispostering i den huanuquianska djungeln; det var då de två underofficerarna och befälet dog. (Expreso, 20.1.98)

5. Den 29 januari i Tingo Maria sköt terroristerna från Sendero Luminoso till döds en hemförlovad soldat i den peruanska armén som till för en månad sen hade tjänstgjort i den kontra-subversiva bataljonen nummer 313. Gärningsmännen satte en liten skylt på liket där det med röd färg stod "så dör alla som förråder saken", enligt vad

myndigheterna berättar. Det var hans föräldrar som berättade att det var medlemmar av Sendero Luminoso, innan de gick, ropade de: "Leve den väpnade kampen!" Det rapporteras också att en senderist, som hade beskyddats av "ängerlagen", sköts ihjäl i centrum av byn Alto Pucate. (La Republica 30.1.98)

6. Infångandet av ett politiskt militärt "befäl" från Sendero har tillåtit soldater från den polisiära underregionen Tingo Maria att gripa ytterligare åtta andra medlemmar av samma organisation som var inblandade i narkotikahandeln. Dessa subversiva opererade mellan sektorerna Pacae och Angashyacu, längs med motorvägen till Aucayacu, där de på motorvägen anföll, brände bilar och begick andra brott. De gripna är: William Vega Condeso (19) kallad "Lucho", politiskt befäl för "plutonen" i Pacae; bröderna José Antonio (18), Wilson (19) och Abelardo Durán Arratea (20), som antas vara medlemmar av Sendero Luminosos Folkkommitté och de var också inblandade i narkotikabrott. Man har också fångat Roberto Solias (21), Julio Flores Agüero (27), Esteban Duran Gonzales (31) "Grimaldo" och Juan Porto Díaz Gervazio (24) "Roly", logistikbefäl för ett "kompani". (El Comercio, 1.2.98.)

7. En senderist vid namn Jackson Rolando Vilca Herrera (42), alias "Jackson", som deltog i mordandet av två officerare från Perus Nationella Poliskår arresterades av DINCOTE-agenter efter att ha levt under jorden i fem år. Dessutom häktade DINCOTE-agenter från den fjärde polisiära regionen terroristen Zacarias Vidal Vargas Villafranca (34), när han gick på en gata i Huaraz. Han ingick i ett förintelskommando i Sendero Luminoso, tillsammans med de subversiva César Cashpa Vargas, alias "Garrinson", Lucio Saavedra Paredes, alias "Lucio" och Gloria Silva Gonzales, alias "Rosa". (Expreso, 8.2.98)

8. Terrorister som identifierade sig som medlemmar av Sendero Luminoso attackerade den 8 februari byn Boca Potsoteni i distriktet San Martín de Pangoa, provinsen Satipo, utrustade med eldvapen av typen repetergevär (likadana som regeringen ger till böndernas och de inföddas rondas) men drevs bort av medlemmar från självförsvarskommittén på platsen. Under attacken dog bröderna Fermín (24) och Horacio (26), Sardonino Olivera (28), Vicente Guzmán Armas (28) och ett element från infödingsbyn vid namn Bernabe (28), samt fyra senderister. (De flesta tidningar, 9.2.98)

Den reaktionära peruanska pressen framställer alltid de s.k. "Ronderos" som stackars modiga bönder som försvarar sig mot "terroristerna" från "Sendero Luminoso". Dessa ronderos och "självförsvarskommittéer" är i själva verket bönder som tvångsrekryteras av staten för att användas som kanonmat (en gammal yankee-strategi som vi känner igen från Vietnam). "Sendero Luminoso" är i själva verket Perus Kommunistiska Parti, som leder det segerrika folkkriget. Att Partiet skulle driva in s.k. "bidrag" är lögn: Partiet tillämpar principen om självförsörjning. En av Folkets Befrielsearmés uppgifter är just att producera, t.ex. genom att kombattanter deltar i en folkkommittés kollektiva arbete. Påståendena om Partiets inblandning i narkotikahandeln är ännu en lögn, som bl. a. tjänar som ursäkt för yankee-imperialismens intervention i Peru. Det är också allmänt känt att Fujimoris egna rådgivare, framför allt Montesinos, är insyltade i knarkhandeln. Man kan tydligt se hur Partiet och Folkets Befrielsearmé segerrikt driver fram den nuvarande kampanjen i folkkriget, för trots reaktionens och imperialismens försök att mörklägga utvecklingen tvingar aktionernas omfattning och utbredning den reaktionära pressen att publicera nyheter om åtminstone några få av de många aktioner som genomförs.

Colinagruppen.

La Republica ger sin åsikt om Colina-gruppen: Att de f.d. agenterna från underrättelsetjänsten, Luis Bazán och Mesmer Carlos Talledo nu är fria, borde få samhället att medvetet reflektera över den omfattning av obesträffade brott och delaktighet i brott som omgett Colina-gruppen. Efter det att Luis Bazán varit på fängelset i åtta månader för trolöshetsbrott tar han nu tillbaka alla de påståenden han yttrade vid en intervju i programmet Contrapunto och till andra massmedia år 1995, då han sade att han tillsammans med andra medlemmar från Colina-gruppen deltagit i attentatet mot kongressledamoten Javier Díaz Cansaco, ett attentat som man beskyllt terroristerna för. Det mest skandalösa var att journalisten José Arrieta, som var chef för Undersökningarna i programmet Contrapunto, sedan blev kallad av DINCOTE och meddelades att han undersöktes för brott mot rättvisans administration. Det finns två starka skäl i världen att tänka att vi på nytt upplever en attack mot den självständiga journalistiken, där de klart är ute efter hämnd. Denne f.d. agent, Mesmer Talledo, hade skrivit ett antal brev till Kommissionen för mänskliga rättigheter, där han anklagade Colina-gruppen för många brott, men även detta tog han tillbaka. Det har kunnat konstateras att Mesmer Talledo blev torterad i fängelset och att han flera gånger sagt att han fruktar för sitt liv. Återigen har

Colina-gruppen kunnat gå fria från raff, för att nyckelvittnena inte vågar fram sina anklagelser. Till sist säger La Republica att även om medlemmarna från Colina-gruppen anstränger sig för att pressa vittnena och förhinder att de själva ställs inför rätta, så kan inte sova lugnt, då alla ärliga medborgare i landet redan har dömt och kastat dem. (La Republica 8.1.98.)

civil och tre militärer frikändes från skuld för terrorism vid ett attentat i Global Television och Radio Mora som ägde rum den 17 oktober 1996. Av de som släpptes fria var en Colina-gruppen, Angel Luis Sauni Maya, och de andra militärer, Luis Montes Yañes och Favio Urquiza, samt den förmodade intellektuellsupphovsmannen till brottet, Guido Mendoza Bernado. Bara en av styrelselemmarna i den speciella domstol för terroristbrott opponerade sig mot frikännandet, och yrkade på 7 års fängelse. (De flesta tidningar 24.1.98)

Colina-gruppen är en grupp av gamla utbildade militärer, startad av Carlos Montezinos, som specialiserad på tortyr och folkförskräckelse och ligger bl.a. bakom de kända organisationerna La Cantuta och Barrios Altos. De har kommit fram att de begått atrociteter som Perus Kommunistiska Partiet inte kunde förneka. Detta har ovan nämnda Juan Carlos Bazán erkänt, och det är tydligt att de andra från Colina-gruppen också kommer att erkänna sin roll. Det skall också påpekas att det inte är denna grupp av sadister som står bakom den stora stödet.

Sterelisering.

Under de två sista åren har 7 923 kvinnor steriliserats i Chavinregionen, meddelade den regionala Hälsostyrelsen i Ancash. De flesta steriliseringarna skedde under 1997 med 4 344 kvinnor, och under 1996 med 3 579 kvinnor; åldern är mellan 30 och 39 år. 156 män steriliserades under 1997. Samtidigt meddelade Hälsostyrelsen att det i hela regionen var 28 000 kvinnor som använde någon sorts preventivmedel. Det meddelades också att en kvinna som hette Alejandrina Tapia Cruz (35) dog efter ingreppet. (La Republica 14.1.98)

Federico Salazar skriver: Biskopskonferensen ifrågasatte de grunder som familjeplaneringspolitiken vilar på sedan 1995, och sade att det i Peru inte finns någon överbefolkning i förhållande till territorium och befolkning, att vi inte är Hong Kong, Republiken Kina, Taiwan eller Japan. Trots detta möter ingen av dessa de problem som vi måste möta när det gäller fattigdom, arbetslöshet och resursbrist. Därför måste det vara uppenbart att det inte finns någon som helst kausal relation mellan befolkning och resurser... Regeringen utgår från det aretmetiska tankesättet, ju fler munnar desto mindre bröd, men vi människor är inte bara "munnar utan också, och framförallt, armar..." Regeringen kan inte komma till oss i lantbruksområdena och säga: "dumma cholos, (rasistiskt öknamn på människor med indianbakgrund, övers.) ni vet

inte hur ni ska reproducera er, därför ska vi sterilisera er". De säger att flertalet steriliseringar är frivilliga. Men det är inte så, ... Beslutet beror därför inte endast på individen och dess rationalitet, utan det beror på staten och den härrör ur dess planeringsmetoder... Den Fujimoristiska administrationen vill att staten ska blanda sig i allt möjligt, även om det innebär att man stör och förstör den peruanska befolkningsstrukturen. Livet är för dess tjänstemän inte ett absolut värde utan en opassande variabel till deras matematik. Om skon inte är tillräckligt stor, hugger regeringen av tån istället för att leta reda på en större sko. Det är felet och barbariet i regeringens befolkningspolitik. (Gestion 25.1.98)

Vi skall inte glömma det som Fujimori sa den 28 juli 1995, om "kriget mot fattigdomen". Detta skulle han genomföra genom en drastisk minskning av nataliteten, alltså en massiv steriliseringskampanj, och det är detta han nu håller på att genomföra. I själva verket är han rädd för de folkmassor som skall födas och gå emot honom i framtiden, och försöker givetvis också dölja statens ekonomiska misslyckanden. Den katolska kyrkan, som tidigare stödde honom, har även denna satt sig emot denna politik. Tvångssteriliseringarna är ytterligare ett oerhört brott begånget av den gamla staten

Pressfriheten.

Sammanlagt 89 attentat mot pressfriheten, bedrivandet av journalistik och den fria spridningen av information har registrerats i Peru under 1997. Detta meddelade Journalisternas förening i Peru den 14 januari. I denna rapport påpekas att 23 fysiska angrepp, 21 hotelser, 22 försinkningar/blockader, 16 juridiska påtryckningar, 5 polisiära häktningar och 2 mord har genomförts. Mot TV-journalister har 34 attentat begåtts, mot tidningsväsendet 33 och mot radiojournalistiken 22 attentat. (La Republica 15.1.98)

Det är fakta att Fujimori-regimen använder sig av mycket väl kontrollerad censur och repressalier mot journalister för att kontrollera massmedia, och de skyr inga medel. I själva Lima vet man inte vad som händer; exempelvis så tar nyheterna inte upp Partiets aktioner där. Detta kan man slänga i ansiktet på de som kallar Peru en demokrati; den borgerliga diktaturen i Peru blir alltmer tydligt fascistisk.

Röda korset

Den 23 januari uttalade sig chefen för Röda Korset i Peru, Armin Kobel, om

förhållandet mellan dem och regeringen och sade att det har förbättrats och att de hoppas att det fortsätter så, samt påpekade att regeringens inställning är bra. Dessutom sade han att besöket vid kvinnofängelset i Chorrillos slutförts, att de anmärkningar och rekommendationer som gjordes har meddelats fängelsedirektören på ett personligt och förtroligt sätt, och att nästa besök ska göras på det högst bevakade fängelset Miguel Castro Castro. (Expreso 27.1.98)

Hur kommer det sig att Röda Korset säger att regeringens inställning i Peru är "bra"? Peru är ett av de länder i världen som har de högsta antalen försvunna, torterade och mördade människor. Och vad menas med att anmärkningar och rekommendationer meddelades fängelsedirektören på ett "personligt och förtroligt" sätt?

Slaktningar och Anhöriga till Politiska- och Krigsfångarnas Kommitté har gång på gång tagit upp de kränkningar och brott som begåtts mot fångarna.

Fujimori i Ica.

Den 26 januari kom Fujimori till Icadepartementet, mitt i gyttjan och leran, och hade en verbal sammanstöt-

ning med kongressledamoten Fernando Olivera. Fujimori sade att Olivera och de andra kongressledamöterna bara var politikmakare. Han tog sedan en högtalare och sade till alla de 250 människor som hade samlats att den som ville ha en tröja skulle räcka upp handen, och hälften av folket svarade ja. Olivera svarade med att fråga de närvarande hur många som tyckte att Fujimori skulle bygga en solid mur för att förhindra översvämning av floden Ica. Svaret blev ett enhälligt ja, och man krävde att detta skulle göras. Den obehagliga situation som Fujimori försattes i tvingade honom att avge ett löfte om att det skulle genomföras, att det snarast skulle resas en mur på platsen. Olivera tog också upp frågan om den bristfälliga och farliga dammlucka som byggts, trots protester från folket, och helt på grund av enskilda intressen. Den som hade intresse av bygget var lantbrukaren Miguel Angel Villanueva som fick stöd av f.d. ministern Absalón Vásquez, en rådgivare till Fujimori. (De flesta tidningar, 27.1.98)

I Ica sade Alberto Fujimori att Peru inte skall behöva vänta med att betala utlandsskulden för att lösa nödsituationen med "El Niño", då landets ekonomi är solid och staten är förberedd för att ta hand om situationen. Han

menade att de som är för en sådan åtgärd förespråkar demagogiska handlingar, för det skulle innebära "att den stora utlandsskulden skulle tillåtas att stiga till tusen miljoner dollar årligen." Detta var Fujimoris svar till kongressledamoten Olivera. (De flesta tidningar, 9.2.98)

Fujimoris försök att vinna röster genom att skänka bort tröjor till folk som förlorat allt i översvämningen misslyckades; folket låter sig inte luras, utan kräver med all rätt att det vidtas åtgärder mot denna naturkatastrof, som orsakar stora skador varje år. Nu återstår att se om han håller sitt löfte. Hur kan han vara så cynisk att tala om att staten var "förberedd" på en sådan situation när tusentals familjer har förlorat sina hem och sin jord, och allt detta kunde ha förebyggts genom de pengar han mottog från internationella hjälporganisationer.

Juan de Miraflores, San Luis, San Martin de Porres, Villa el Salvador, Villa del triunfo och Los Olivos) i Lima. Anledningen till detta är att det kvarstår några störningar för fredsprocessen. (De flesta tidningar, 8.2.98)

Detta visar att Folkkriget blir starkare och starkare i städerna, och att reaktionen därför måste tillgripa alltmer fascistiska metoder. Det innebär också att vägen att omringa städerna från landsbygden utvecklas framgångsrikt och att Folkkriget rycker allt närmare segern.

Undantagstillstånd.

Genom ett dekret som publicerades den 7 februari i den officiella tidningen El Peruano, förlängde den verkställande makten undantagstillståndet med 60 dagar i åtta distrikt (Ate-Vitarte, San

Attackerna mot de demokratiska advokaterna fortsätter.

Peruansk fascist
1998...

I förra numret av Nya Peru publicerade vi en kallelse från Folkrörelsen Peru (MPP), en av PKPs alstrade organisationer, som manade den allmänna opinionen i världen till att försvara medlemmar ur de Demokratiska Advokaternas Förening som gripits av Fujimori-regimen.

Kallelsen var från december förra året och när den publicerades hade 4 advokater gripits, nu har ytterligare 4 gripits och allt tyder på att gripandena kommer att fortsätta.

...tysk fascist 1938.

I den i Lima publicerade dagstidningen *La Republica* stod det bl.a. följande att läsa den 26 februari: "Agenter från den Nationella Ledningen mot Terrorismen (DINCOTE) grep det senaste veckoslutet advokaten Jesús Rodolfo Ascencios

Martel för påstått samarbete med Sendero Luminosos legala apparat, informerade igår hans fru Yolanda Rosas. Med gripandet av Asencios är det nu åtta advokater som gripits, under de senaste tre månaderna, anklagade för att vara medlemmar i den så kallade föreningen för "Demokratiska Advokater". Tidigare greps Ernesto Messa Delgado, Carlos Gamero Quispe, Luis Ramos Landaure, Teodoro Bendeziú Montes, Fredy Huaraz Ramírez, Esteban Suárez Gonzales och Magno Mariños Abanto, liksom två andra som är på fri fot (efterlysta)

De sju advokaterna, av vilka fem befinner sig i maximalsäkerhetsfängelset Miguel Castro Castro (Canto Grande, övers), undersöks för brottet landsförräderi av den ständige domaren, Gonzalo Arturo Boluarte Pinto, i Flygvapnets Juridiska zon."

Alltså 8 advokater gripna hittills och två stycken namngivna som är efterlysta, men som tidigare berättats i *Nya Peru* är det känt att de reaktionära väpnade styrkorna har en lista med 200 advokater som de vill gripa. Vad är då dessa advokaters brott? I artikeln i *La Republica* står det klart och tydligt att det är för att de tillhört de Demokratiska Advokaternas Förening, för detta är de alltså anklagade för "landsförräderi" och ska dömas av en militärdomare vid en krigsrätt inom reaktionens flygvapen! Alltså för att tillhöra en organisation som inte ens enligt reaktionen själv har begått några väpnade aktioner eller dylikt utan endast åtagit

sig att försvara söner och döttrar av det kämpande peruanska folket. Men vi ska se varför reaktionen fruktar dessa advokater så mycket.

Det är skillnad på advokater och advokater.

Nyligen har ännu en skandal inom den gamla statens "rättsväsen" avslöjats; det rör sig om ett fall där rådmän och advokater olovligt har ändrat ett domslut fattat av landets Högsta domstol. Det målet handlade om var en skuld på flera miljoner amerikanska dollar som den peruanska riksbanken hade till det privata företaget Novotec, där Högsta domstolen först beslutade att den peruanska riksbanken skulle betala skulden, med ränta, till företaget men rådmännen ändrade sedan olovligt detta domslut till riksbankens fördel. I *La Republica* stod följande:

"Dekanen för Limas Advokatsamfund (CAL) Delia Revoredo Marsano, tillkännagav igår att hon ansökt om att det Nationella Domarrådet (CNM) omedelbart ska suspendera de sex rådmän i den Högsta domstolen som olovligt ändrade ett domslut av denna domstol, tills det är klargjort vem som är ansvarig för detta faktum.

Hon tillade dessutom att CAL ska undersöka de advokater som deltog i processen som företaget Novotec inledde mot den Centrala Reservbanken (mot-svarigheten till svenska riksbanken, övers), för att avgöra om någon deltog i ändrandet av domslutet.

"Det som gäller för CAL är att undersöka de advokater som deltog i detta fall för, antagande att denna irreguljäritet har begåtts av någon av rådmännen, så är det troligt att det har skett på initiativ av någon av parterna", sade hon" (*La Republica* av den 26 februari i år).

Alltså, det gamla Perus främsta rådmän och advokater bryter gladeligen mot den gamla statens egna lagar om de finner att de inte passar deras herrars syften, påpekas bör att Limas Advokat-samfund är en borgerlig organisation som på

intet sätt sympatiserar med folkkriget. Men gör då dessa "lagens män" detta på egen hand? Nej, det är så Fujimori-regimen arbetar och det är Fujimoris drängar som organiserat det; vi låter Novotecs advokat yttra sig:

"Vi vet inte vem det är. De beskyddas fortfarande. Vi har mottagit olika versioner angående inlägg från tjänstemän i Centrala Reservbanken, av ekonomi- och finansministrarna, av ministern Jorge Camet, av ministern Alberto Pandolfi, av herrarna Jailili, Awapara och Tovar, direktörer i Centrala Reservbanken" (Samma nummer av *La Republica*). Vi kan se hur de män som av regimen sägs företräda Lagen och

Konstitutionen, rådmän och advokater, inte uppträder som annat än springpojkar åt diktatorn Fujimori och hans pack. När någon inom "rättsväsendet" haft kurage nog att säga emot Fujimori, så har han helt enkelt avsatt dem. Så var fallet med de domare i "den konstitutionella tribunalen" (vilken har till uppgift att se till att den gamla staten

följer sin egen grundlag) som sade att det inte var möjligt, enligt grundlagen, för Fujimori att åter bli president efter nästa val eftersom han redan suttit två valperioder; de sparkades, i strid med

"Flertalet advokater i Peru uppträder som sämsta sortens brännvinsadvokater"

grundlagen, av Fujimori fast att dessa domare tidigare tjänat regimen väl. Så, om de högsta advokaterna och juristerna i landet uppträder endast som regimens springpojkar, finns det någon som tror att flertalet advokater kan uppträda på något annat sätt? Flertalet advokater i Peru uppträder som sämsta sortens brännvinsadvokater, undantaget är advokaterna som är organiserade i de Demokratiska Advokaternas förening.

De Demokratiska Advokaterna

Som det sägs i kallelsen från MPP, så

har reaktionen på alla sätt försökt bekämpa de demokratiska advokaterna och de har utsatt dem för "...konstanta och systematiska hotelser, försök att skrämma dem, attentat, mord, "försvinnanden", deras hem och kontor har upprepade gånger blivit utsatta för husrannsakan varvid man har tagit ifrån dem deras dokument, material och handlingar". Varför? Just därför att de inte uppträtt som några korrupperade brännvinsadvokater utan tvärtom varit utmärkta exempel på företrädare för god advokatsed och duktiga yrkesmän som försvarat sina landsmän mot förtryckarna. Det är därför som fascisterna Fujimori, som säljer ut Peru till imperialismen och begår folkmord på sitt eget folk, och den gamla stat han står i spetsen för, fruktar dem så mycket; de är helt enkelt ett hinder för honom. De demokratiska advokaterna har inte böjt sig för den gamla staten utan hävdade de anklagades rätt till försvar, och betalat ett högt pris för detta, avslöjat planer på folkmord på revolutionära krigsfångar osv; det är detta som regimen nu vill hejda dem från att göra genom att kasta dem alla i fängelse.

Den gamla staten har nyligen avskaffat de ökända "domarna utan ansikte" (som var anonyma militärdömmen), men man vill hindra att "rättsväsendet" kan fungera i enlighet med internationella konventioner, man burar helt enkelt in alla advokater som kan tänkas våga följa reaktionens order. Det ska även vara klart för alla att gripandet av de

demokratiska advokaterna tjänar för reaktionen till att röja vägen för nya massakrer på revolutionära krigsfångar i reaktionens fängelser, en upprepning av tidigare massmord då hundratals revolutionärer mördats i fängelserna av reaktionens väpnade styrkor; ta bort rätten till försvar för det peruanska folket och att röja vägen för massmord: det är det angreppen på de demokratiska advokaterna syftar till och ingenting annat, sen kan reaktionen säga vad de vill.

Vi manar alla som vill protestera mot dessa attacker på de demokratiska advokaterna, som i förlängningen är ett angrepp på hela det peruanska folket, att kontakta oss för att bidra till att försvara deras liv och integritet.

Kvinnan i PKP och folkkriget

En av de saker som kännetecknar Perus Kommunistiska Parti och folkkriget det leder är den enorma mobiliseringen av kvinnorna och deras stora deltagande. Det är den revolution i världen där folkets kvinnor har deltagit i högsta grad, i detta följer den, den ryska och kinesiska revolutionen i spåren. I Peru deltar de i stort antal och de fungerar som ledare på alla nivåer inom Partiet och de revolutionära organisationerna; Perus Kommunistiska Parti har också bildat en särskild organisation som organiserar folkets kvinnomassor: Folkets Kvinnorörelse (Movimiento Femenino Popular,

Louise Michel, proletär revolutionär som medverkade i Paris-kommunen.

MFP), som är en organisation som alstrats av det peruanska proletariatet. De alstrade organisationerna är Partiets organisationer för massornas organisering, det finns flera olika sådana organisationer, utöver MFP finns bl.a. De Intellekтуellas Folkrorelse (MIP), De klassmedvetna Arbetarnas och de Arbetandes Rörelse (MOTC) och Folkrorelsen Peru (MPP); de har alla tre saker gemensamt, utöver det tidigare nämnda: 1.) De vägleds av marxism-leninismen-maoismen, gonzalos tänkande; 2.) de styrs (av Partiet -red.) genom den demokratiska centralismen, och; 3.) de tjänar till att utveckla folkkriget. Dessutom har varje alstrad organisation sina särskilda uppgifter utifrån vilka massor de organiserar och vilken roll de har att spela för folkkrigets utveckling, i utdraget ur dokumentet "Marxismen, Mariátegui och kvinnorörelsen" som vi publicerar i detta nummer av *Nya Peru* framgår tydligt vilka MFPs uppgifter är.

Perus Kommunistiska Parti ser inte kvinnofrågan som varande skild från eller överordnad klassamhället utan tvärtom som en fast beståndsdel av detta och fasthåller ståndpunkten att: **"Kvinnor är liksom män reaktionärer, centrister eller revolutionärer. De kan följaktligen inte sida vid sida utkämpa samma strid. I det nuvarande mänskliga panoramat**

skiljer klass individer åt mer än kön." Vilket innebär att de proletära kvinnomassorna och kvinnorna från andra förtryckta klasser (t.ex. bönderna i Perus fall) måste kämpa tillsammans med proletariatet, under det Kommunistiska partiets ledning, genom de demokratiska, socialistiska och kulturella revolutionerna till hela mänskligheten går in i Kommunismen och det är först då som kvinnan (och mänskligheten i dess helhet) kommer att vara fullständigt emanciperad.

Kvinnans läge i den gamla staten

I det gamla Peru lider folkets kvinnomassor tillsammans med sina bröder under förtryck och exploatering, under imperialismen, byråkratkapitalismen och halvfeodalismen, och varande kvinna lider hon dessutom under de fördomar och vidskepligheter som dessa tre berg för med sig. Hon är inte jämställd med mannen vad det gäller löner, kvinnlig arbetskraft betalas sämre än manlig; hon är inte jämställd med mannen inför lagen, kvinnor och män behandlas väldigt olika inför den gamla statens "rättsväsende"; hon är inte jämställd med sin make inom äktenskapet, kvinnor har en klart underordnad position och verkar till viss utsträckning som mannens faktiska slav; osv, osv. De ständiga fördomarna mot kvinnor dominerar propagandan och den ärkereaktionära tesen om "kvinnan som bristfällig natur" propageras hejdlöst av imperialismen och reaktionen, ivrigt påhejad av kyrkan.

Fattigdom slår hårt mot såväl kvinnan som mot folket i dess helhet; över 50% av Perus folk lever på en inkomst som är mindre än en amerikansk dollar om dagen! Kvinnorna utsätts av den reaktionära staten för tvångssteriliseringar; tusentals och åter tusentals av det peruanska folkets döttrar har mot sin vilja tvingats till att sterilisera sig av en regim som i värsta malthusianska andan fruktar massornas oerhörda kraft och säger sig "bekämpa fattigdomen" med dessa fullständigt kriminella åtgärder. Många kvinnor har avlidit som ett resultat att slarvigt utförda steriliseringar. Den peruanska reaktionens väpnade styrkor använder sig regelmässigt av våldtäkt som ett vapen, som tortyr och bestraffning, mot revolutionära kvinnor. När de reaktionära väpnade styrkorna kommer till en by där de misstänker att byborna sympatiserar med Perus Kommunistiska Parti och folkkriget, så är våldtäkt på byns kvinnor standardförfarande. Så kallade "människorättsorganisationer" har rapporterat att samtliga kvinnliga politiska fångar som sitter fängslade i reaktionens fängelser, har blivit våldtagna minst en gång i fängelset.

Kvinnan i den nya staten

I de befriade områdena, folkkommittéerna och stödbaserna, lever kvinnan mycket jämlikt med mannen. Man eftersträvar för att tillämpa punkt elva i PKPs allmänna program för den demokratiska revolutionen, som bl.a. lyder: "Verklig jämlikhet för kvinnan; en bättre framtid för de unga; skydd för

mödrarna och barnen...". Kvinnor och män ges lika rättigheter vad det gäller rätten att bruka jorden, som distribueras till bönderna enligt principen "jorden åt den som brukar den", lika lön och fullständig jämlikhet inför folkdomstolarna och folkrättvisan. Kvinnor deltar på alla nivåer i ledningen av den nya staten och lokalavdelningar av MFP upprättas inom

Kamrat Chiang Ching, kinesisk proletär revolutionär.

alla befriade områden.

Våldtäkt och hustrumisshandel straffas hårt av folkdomstolarna. Flera gånger har det hänt att förhårdade hustrumiss-handlare och våldtäktsmän har avrättats av folkrättvisan.

Vid giftermål inför den nya staten, garanteras båda parter lika rättigheter och båda har rätt att när de vill begära skilsmässa. Kvinnor och flickor får också till fullo samma möjligheter till utbild-

ning inom folkundervisningen som bedrivs i den nya staten; fördomar mot kvinnor bekämpas konsekvent och invånarna i den Nya makten skolas i att förkasta alla typer av idéer såsom "den bristfälliga kvinnliga naturen" och religiöst nonsens om kvinnan som "skapad av mannens revben" etc.

De kvinnor som är partimedlemmar eller kombattanter i Folkets Befrielsearmé (vissa utomstående har uppskattat att över hälften av medlemmarna i Partiet är kvinnor, men endast Perus Kommunistiska Parti vet naturligtvis med säkerhet) har spelat en synnerligen viktig roll i Partiets och folkkrigets historia. Den mest framträdande har varit kamrat Norah; hon var med och bildade den röda fraktionen, som med Ordförande Gonzalo i spetsen rekonstruerade Perus Kommunistiska Parti, och när hon dog i strid mot fienden på 80-talet var hon medlem av den högsta partiledningen. När PKPs första kongress genomfördes i slutet av 80-talet antog kongressen en speciell resolution där kamrat Norah utnämndes till Partiets och revolutionens största hjältinna och hon tilldelades postumt Partiets högsta utmärkelse. Kvinnorna fortsätter att spela en mycket viktig roll i folkkriget; bl.a. har pressen rapporterat om en kamrat vid namn Veronica som sägs leda en enhet ur Folkets Befrielsearmé bestående av över 200 kombattanter. Under PKPs ledning marscherar Perus kvinnomassor tillsammans med sitt folk mot seger.

Utdrag ur "When women rebel"

Vi publicerar här ett utdrag ur "When woman rebel", en bok om kvinnans situation i Peru skriven av den fenibistiska amerikanska författarinnan Carol Andreas; som levit flera år i Peru. Textens författare är inte kommunist och har därför svårt att fullständigt förstå Perus Kommunistiska Parti och dess politik vilket klart ses i texten, men hon är en framstegsvän som ger en relativt god bild av hur Partiet utvecklade sitt arbete bland kvinnorna under 70-talet och början av 80-talet. Då texten är från 1985 innehåller den naturligtvis inte skildringar av den senare utvecklingen. Vi publicerar texten därför att vi vill delge våra läsare en text som visar hur en utomstående klart och tydligt kan se den stora framgång som PKP har med att organisera det peruanska folkets kvinnomassor; men vi vill påpeka att innehållet i artikeln inte ska uppfattas som PKPs uppfattning utan endast som en skildring av händelseförloppet, tagande i beaktande författarinnans ideologisk-politiska begränsningar. Texten är översatt från engelska och vi ansvarar för alla eventuella brister i översättningen – Redaktionen.

Gerillasoldaterna

Det var i departementet Ayacucho som den sista striden mot spanjorerna ut-

kämpades i Sydamerika. Hundratals år tidigare, enligt *ayacuchanos* (invånarna i Ayacucho, övers.), stred deras anfäder mot inkadominans, på så vis erhöll de namnet, Aya-cucho, som på Quechua betyder "dödens hörn". Berättelser om dessa strider betonar alltid att kvinnor kämpade vilt vid männens sida.

Några kvinnor från Ayacucho och Apurimac deltog aktivt i 1960-talets gerillarörelser, vilka var centrerade i närheten av Cuzco. Kvinnor gick också samman med män och reste sig mot Juan Alvarado Velascos militärregering när de var missnöjda med lovade reformer som uteblivit. I juni 1969, dog förtio *ayacuchanos* under en dags strider mot haciendornas styre på landsbygden; tre dagar senare, kungjorde regeringen en agrarreform. Inom ett år protesterade en grupp mödrar och gymnasieelever mot en ny lag som skulle ha krävt en särskild avgift av studenter som återinträdde i skolan efter att temporärt ha varit frånvarande. De lyckades få den upphävd. Under striden om denna fråga dog, emellertid, tolv studenter. Ayacuchos gator bär deras namn, och de hedras som martyrer över hela regionen.

Universitetet San Cristóbal de Huamanga, som ligger i Ayacucho stad, var under många år ett intellektuellt och kulturellt centrum som attraherade människor från hela världen som var intresserade av det andiska folkets his-

toria och filosofi. Det var vid detta universitet som en social rörelse föddes på det tidiga 70-talet, och den skulle komma att bli den största utmaningen för den peruanska regeringen sedan revolten mot den spanska kronan i början av 1800-talet. En splittring i Perus Kommunistiska Parti (PKP), ledd av en filosofilärare vid universitetet, resulterade i bildandet av en studentorganisation, Federación Estudiantil Revolucionaria, por el Camino del Sendero Luminoso de Mariátegui (Revolutionära Studentfronten, l ä n g s Mariáteguis Lysande Stig, övers.).

Namnet studenterna valde åt organisationen ärade José Carlos Mariátegui, grundare 1928 av vad som senare blev Perus Kommunistiska Parti. Fastän Mariátegui bara blev trettiofem år, gjorde hans redaktörsarbete, hans skrifter och hans koordinerande av arbetarnas strider och de inföddas rörel-

ser i Peru honom till *amauta*, eller lärare. Åt alla peruanska revolutionärer. Många kåkstäder, bokhandlar, skrifter, och folkorganisationer över landet bär hans namn. Bland de första av senderisternas publikationer, som de kom att kallas, var en broschyr om Mariáteguis feminism och ett nytryck

Peruanska kvinnor demonstrerar mot regimen.

av Alexandra Kollontajs uppsats, *Kärlek i ett kommunistiskt samhälle*. Mariátegui hade skrivit en uppsats på 20-talet där han beskrev feminismen som en progressiv rörelse som helhjär-

tat måste omfamnas av kommunister. Han gjorde dock distinktioner, bland uttryck av feminismen vilka han kallade borgerliga, småborgerliga, och proletära. Senderisterna tog upp Mariáteguis idéer och organiserade en Movimiento Femenino Popular. De började arbeta bland gruvarbetarfruar för att hjälpa dem att starta hemindustrier så att kvinnor kunde förbättra sin livssituation i gruvstäderna. De betonade de problem

som kvinnorna mötte på grund av sitt ekonomiska beroende av männen. Medlemmar av rörelsen deltog

i offentliga debatter och utmanade andra maoister som insisterade i att "kvinnofrågan" inte förtjänade den uppmärksamhet som senderisterna gav den. Så tidigt som 1973, publicerade senderisterna ett program om kvinnors rättigheter. Senare organiserade de en Nationell studentkonferens om kvinnans emancipation. 1975, höll de ett Nationellt konvent för arbetarkvinnor; det var den första händelsen av sitt slag i landet.

Efter dessa första år av aktivism bland studenter och kvinnor, blev Perus Kommunistiska Partis flygel som var centrerad i Ayacucho självt känd som Sendero Luminoso. Studentrörelsen hade fått utstå avsevärd repression när regeringstrupper tog över universitetet, och partiet blev temporärt desorienterat av den ekonomiska och politiska situationens urartande i lan-

det och av förändringarna som inträffade i Kina efter Maos död (detta är inte korrekt. Partiet blev inte desorienterat i denna situation, här brister artikelförfattarinnan i sakkännedom – red.). Många av dess medlemmar återvände till sina hembyar för att leva som campesinos (bönder, övers.) eller sökte arbete i städer. De delade fattigdomen, språket, och folkets seder, vilka utan tvekan var de mest utblottade i Peru.

"PKP...övergav aldrig sin hängivelse för jämlikheten inom partiet"

Frustrerade över misslyckandet med de utlovade reformerna i Lima och över stagnationen i ekonomin, en ekonomi som styrs av bankintressen utanför landet, beslöt en majoritet av senderisterna att ett återvändande till civil regering inte skulle känneteckna någon förbättring av situationen. De beslöt att bojkotta 1980 års val som militärregeringen organiserade. Senderisterna vägrade att delta i valen därför att det hade tvingat dem att bilda allians med vänsterpartier vilka nästan uteslutande leddes av mestiser och, i några fall, var ideologiskt förbundna med regeringar som de ansåg var byråkratiska eller "revisionistiska", innefattande både Kina och Sovjetunionen. På samma gång beslöt de att ägna mindre uppmärksamhet åt utbildningen och organisationen av kvinnoarbetare för att kunna ägna sig åt förberedelserna för

den väpnade kampen. PKP-Sendero Luminoso blev en fast disciplinerad klandestin organisation, men den övergav aldrig sin hängivelse för jämlikheten inom partiet. En del kvinnor övergav organisationen vid denna tidpunkt därför att de trodde att militariseringen av partiet var en reträtt från feminismen, vilken, enligt deras tycke enbart kunde avancera om intern kamp mot mansdominans understöddes av en medveten massrörelse av kvinnor. I alla fall, sedan dess indikerar de tusentals militära aktioner som initierats av Sendero Luminoso att de förbereder sig för ett långvarigt krig, där de omringar städerna militärt medan de försvagar dem från insidan. De väntar sig en intervention utifrån mot dem av både Sovjetunionen och USA, de säger att deras mål är att nå definitiv statsmakt till år 2000.

Eskalering av militära sammanstötningar

Övervikten av kvinnor i den ödsliga bergsregionen där Sendero Luminosorörelsen först florerade hjälpte till att garantera att organisationen inte skulle komma att domineras av män. Fast huvudgrundaren var en man, och rörelsen attraherade andra män som var ledare för bondefackföreningar från Andahuaylas (Apurimac), så har de utomordentliga militära befälhavarna varit kvinnor. Organisationen rekryterar huvudsakli-

gen från gymnasieskolor, och leder *escuelas populares* (folkskolor) i vilka majoriteten av studenterna enligt rapport är kvinnor.

Sendero Luminosos militära operationer började i Chuschi, en liten stad i departementet Ayacucho, där valurnor brändes den 17 maj, 1980, och senderister tog kontroll över kommunala kontor. Chuschi har noterats av antropologer som en plats där efternamn, t.o.m. mer än förnamn, ges i enlighet med barnets kön. Med andra ord, det finns vissa efternamn som ges enbart till kvinnor och andra som ges enbart till män. I Chuschi, liksom i största delen av Ayacucho och Apurimac, bor kvinnor som sköter boskap ensamma med sina små barn i hyddor gjorda av halm, där de även sysselsätter sig med att tillverka ponchos och odla de grödor som kan överleva på höjderna. Männen för med sig livsförmödenheter från byarna nedanför, där de bor med de äldre barnen, vilka går i skolan och mest sysselsätter sig med jordbruk.

Familjer träffas frekvent eller infrekvent, beroende på tillgänglighet och efterfrågan på arbete. Under månaderna då den agrikulturella aktiviteten är mest krävande, kommer kvinnorna ned från höjderna för att leva med männen...

Under mitt senaste besök i Peru, 1984, mötte jag fyra systrar från staden Abancay (Apurimac) som kom fram vid ett kommunalt arbete i den infödda byn de växt upp i. De hoppades finna sin mor, vilken de inte sett

sedan de givit sig av från höjderna fyra år tidigare. De hade varit arga på henne därför att hon skaffat en älskare efter att ha avvisat deras egen far för att han drack för mycket. Hennes nye kompanjon var också en suput. När döttrarna blev äldre och fick sina egna problem med män, ville de återuppta kontakten med sin mor, men de var inte beredda att gå och leta efter henne på de höga bergstopparna. De var också bekymrade för henne på grund av torka som ödelade regionen. Genom att komma till arbetsdagen, kunde de åtminstone räkna med att erhålla nyheter om henne från andra kvinnor. När jag frågade några av kvinnorna från höjderna hur ofta de träffade sina makar, annat än under skördetid och kommunala arbetsdagar, berättade de för mig att de vanligtvis träffades på söndagar när deras makar kom för att hjälpa dem arbeta på åkrarna där de odlade vete. De sa att man bara firade fiestas två gånger per år, att unga människor hade väldigt liten möjlighet att känna varandra innan parning, men att få parade sig permanent i vilket fall som helst. I andra byar sades det mig att män var "sällsynta" inte enbart därför att många lämnar sina byar för att söka betalt arbete, utan också därför att de som återstår har börjat dö unga av alkoholism.

Dessa konversationer hjälpte mig att förstå varför gerillakvinnor lyckas vinna respekt och stöd av många bybor trots de krav de ställer på dem. När gerillasoldater går in i en by för att genomföra "justicia popular" (folkrätt-

visa, övers.) mot de som köper upp fattigböndernas land, och som hotar med haciendasystemets återkomst, vänder de sig till byborna från ett hustak på bytorget, talar med dem under timmar om deras anledningar att föra krig mot regeringen, och uppmanar andra att gå med. Ibland, efter att ha tvingat de som inte stödjer dem att resignera sina positioner i byledningen, och efter att ha redistribuerat jorden och godsen i byn och annulerat fattigböndernas skulder, fester senderisterna med byborna. Sedan ger de sig av, de försvinner klättrande upp för bergsstigar till de högtbelägna regioner där de kan skydda sig från regeringstrupper, samma regioner där många av dem skulle levt sina liv oavsett om ett krig pågick eller ej.

Efter att ha vunnit effektiv kontroll över området som omger Chuschi, initierade senderisterna en kampanj för att begränsa import och export från området; de siktade på att upprätta en självförsörjande ekonomi som en bas för framtida aktioner. Företagare och deras familjer tog sina ägodelar och lämnade området. Gerillasoldaterna organiserade byborna för att kontrollera småbrottslighet och prostitution i områdena under deras kontroll. I mars 1982 attackerade Sendero Luminoso statsfängelset i Ayacucho, och fritog 360 fångar, av vilka många var politiska fångar. Aktionerna demonstrerade regeringens oförmåga att möta gerillasoldaterna, eftersom ingen av de fritagna någonsin lokaliserades av

regeringstjänstemän. Den demonstrerade även gerillasoldaternas förtroende för sina kvinnliga ledare, då aktionen leddes av en kvinna. Under resten av det året, genomförde senderister hundratal attacker på regeringsinstallationer, i vilka de använde dynamit som slungades av hemmagjorda slangbellor. Dynamit stals från gruvorna, och automatvapen stals från polisen - ibland av unga kvinnor som lockade dem från deras poster och sedan avväpnade dem.

Vid 1982 års slut hade gerillasoldaterna en stor del av det centrala höglandet under sin kontroll. Till och med när regeringen lyckades tillfångata några av gerillaledarna, var de oförmögna att hålla dem i fängelse. Så var fallet med Edith Lagos, en nitton-årig kvinna som hade lett attacken på fängelset i Ayacucho såväl som många

Edith Lagos

andra gerillaaktiviteter. Regeringen försökte fångsla henne åtskilliga gånger, utan framgång. I september 1982, blev hon, emellertid, tillfångatagen, och förklarades senare död av myndigheterna. Hennes familj misstänkte att hon inte dödats i strid, som regeringstjänstemän sagt, utan att hon hade torterats och mördats efter att hon gripits. Deras misstankar bekräftades när de hämtade hennes lik. När de förde hennes lik från Andahuaylas till Ayacucho, mötte folkmassor dem längs med hela vägen, och visade sin respekt för henne. Enligt en *Wall Street Journal*-artikel som återger händelserna: "Mer än 30.000 människor deltog vid Ediths begravning, en siffra som är likvärdig med halva Ayacuchos befolkning och mer än dubbla antalet turister och lokalt folk som brukade flockas vid stadens berömda Heliga veckanprocessioner." Trots det belägringstillstånd som rådde i provinsen, kläddes Ediths lik upp för begravningen i hennes gröna gerillauniform och röda basker, hennes poesi höglästes av hennes syster, den lokala radiostationen togs över för att avslöja regeringens handlande, och medlemmar av kommunalrådet vilka hade varit deltagare i Acción Popular, president Belaúndes parti, avgick från sina poster och sa upp sina medlemskap i partiet.

En av dikterna som lästes av Ediths syster vid hennes begravning slutar med följande ord, vilka uttrycker höglandsfolkets enhet, i liv och död, med de vilda blommorna, himlen, ber-

gen, och klipporna:

Yerba silvestre, aroma puro

Te ruego acompañarme en mi camino

Serás mi aroma y mi gloria

Serás mi amiga cuando crezcas sobre mi tumba

Allí, que la montaña me cobije

Que el cielo me responda

Y en la piedra lápida todo quedará grabado.¹

Ställda inför Sendero Luminosos popularitet i regionen, var regeringen ovillig att skicka armén till det centrala höglandet. Dispyter mellan det lokala Civilgardet och det Republikanska Gardet hade redan utvecklats. Det Republikanska Gardet anklagades för att ha attackerat civilbefolkningen och tillskriva dessa aktioner gerillan. Emellertid började, under påtryckningar från Förenade Staternas regering som också tillhandahöll militär hjälp och utrustning, soldater välla in i områdena i januari 1983. De hotade med död åt de som visade sympati för gerillan, och även de som lydde gerillan av rädsla.

Efter att den peruanska armén kommit in i områdena började grymheter och massakrer rapporteras från båda sidor, inklusive mordet på åtta journalister som försökte undersöka trovärdigheten i myndigheternas rapporter. Genom myndigheternas förlägenhet över

morden på journalisterna, och ökande protester över hela landet om övergrepp från militären mot civila drogs kontraproteststyrkorna, *sinchis*, tillbaka i juni 1983. Emellertid förklarades hela landet i undantagstillstånd och kontraproteststyrkorna ökade senare.

Trots att regeringssoldaterna hade fått fria händer att använda så mycket våld det behövdes för att utplåna gerillan och deras anhängare, slutade inte den väpnade kampen. Istället spred den sig till alla regioner i Peru. Många människor flydde till de centrala andiska städerna för att inte hamna i korselden, men nya rekryter till gerillarörelsen blev aktiva i andra delar av landet, inklusive både departementet och staden Lima.

Repressionen mot gerillan och förklarandet av undantagstillstånd i hela landet var menade att stoppa all organisering av befolkningen mot regeringen. Medborgerliga rättigheter inklusive mötesfriheten upphävdes. Valkoalitionen den Förenade Vänstern och andra folkliga organisationer började ha intensiva interna debatter om vikten av den politiska krisen som skapats av dödläget mellan gerillan och regeringen. Restriktionerna för offentliga möten och demonstrationer trotsa-

"Mer än 30,000 människor deltog vid Ediths begravning, en siffra som är likvärdig med halva Ayacuchos befolkning"

des över hela landet. Strejker i koppargruvor som började i juli 1983 backades upp av oräkneliga strejker i andra delar av arbetsstyrkan, inklusive bönderna. Förenta Staternas hjälp till det peruanska kontraupprorsprogrammet hoppade från 3,5 miljoner dollar under 1983 till över 9 miljoner dollar under 1984. Ändå verkade Fernando Belaúnde Terrys regering oförmögen att kontrollera situationen.

7: Feminism och Folklig Kamp

Ökande av antiregerings och Folklig Kamp

FEMINISTISKA ORGANISATIONER i Peru var bland de första att försvara fångarna som blev arresterade under "antiterroristlagen". Belaúnderegeringens dekret efter anfallet på fängelset i Ayacucho. Feminister fördömde det systematiska användandet av tortyr och våldtäkt från regeringstjänstemän. Medan många ledare för vänster valkoalitionen anslöt sig till regeringstjänstemännen och fördömde den väpnade kampen som "terrorism", deklarerade feminister: "Bortsett från de politiska åsikter som var och en av dessa kvinnor representerar... anser vi att de representerar uppkommandet av den ekonomiska krisen och det sociala missnöjet som alla kvinnor i landet upplever."

Inom ett par veckor efter Edith Lagos begravning sades en kvinna, som hade iscensatt Edith Lagos tidigare rymningar från fängelse, ersatt henne

som den ledande personen bland gerillan i regionen Ayacucho. Carla Carlota Tutti blev snart en folkets hjältinna över hela landet. Nya historier om hennes tillfångatagande av myndigheterna blev regelbundet uppföljt av bevis att hon fortfarande levde. Hennes kamrat sades ha dött under attacken på fängelset där båda deltog. Efter det började rykten cirkulera att hon hade fött ett barn mitt under ett stort firande på de höga höjderna där gerillabaser fanns.

Namnen på andra kvinnor som sades leda gerillaaktioner i olika delar av landet började dyka upp i Lima-tidningar nästan dagligen. I juli 1984, identifierades en kvinna, gripen i Lima, av regeringen som den främsta ledaren för Perus Kommunistiska Parti-Sendero Luminoso i huvudstaden. Hon var en före detta skollärarinna som hette Laura Zambrano. Hennes arrestering kom efter att en rad gerillaaktioner hade skakat staden, som följd av regeringens vägran att förhandla med strejkande skollärare, studenter och statsanställda. Ledarskapet för lärarnas fackförening i Lima och i flera provinsstäder hade vid denna tid övertagits av kvinnor.

De statsanställdas fackförbund, Confederación Intersectorial de Trabajadores Estatales (CITE), hade bildats 1979. Den nationella strejken som började i juni 1984 var dess första aktion av sådan typ. Fackföreningen representerade över en halv miljon statsanställda, de som arbetade i centralregeringens ministerier, så väl

som anställda vid statliga sjukhus och andra arbetare i offentliga institutioner, av vilken majoriteten är kvinnor. Hundratusentals kvinnor togs med in i en hög nivå av politisk kamp för första gången i deras liv genom sitt engagemang i CITE. Några av dem som organiserade fackföreningen däremot hade flera års erfarenhet av politisk kamp med sig in i arbetet. 1984 tog fackföreningen en öppen oppositionell ställning till regeringens politik, de krävde en annullering av pakten med Internationella Valutafonden, förkastande av utlandsskulden och nationaliseringen av stora företag och banker. På dess nationalkongress, som hölls i augusti 1984, uppmanade CITE till diskussioner på lokal nivå av frågor som involverade Centralamerika, Afghanistan och Polen.

När regeringen vägrade förhandla med de strejkande lärarna och statsanställda, genom att kalla deras strejk en attack mot regeringen själv, gav sig inte de strejkande och de som stödde dem. Istället, tog de fram enorma handroller med texten "Ned med regeringen!". De fortsatte demonstrera på gatorna i trots mot regeringens förbud mot möten och demonstrationer. Regeringstjänstemän tillmötesgick till slut några av de strejkandes krav, trots upprepade uttalanden om att de inte skulle kapitulera för de strejkande och de strejkande återvände till jobben. Alldeles efteråt däremot i en tredagars militäroperation, under vilken de medborgerliga rättigheterna upphävdes i hela landet, rapporterades det att polisen, med hjälp av armén, arresterade mer än tjugotusen människor.

Dessa extraordinära åtgärder dämpade inte den folkliga revolten. Inom ett fåtal veckor hade gerillan expanderat sitt territorium dramatiskt och genom detta tvingat regeringen att förflytta kontraupprorsstyrkor stationerade i Ayacucho till andra delar av landet, inklusive djungeln. CITE började organisera för andra strejker i oktober.

Det var under dessa dagar som arresteringen av Laura Zambrano ägde rum. Hennes häktande följdes av rapporter att hon torterades barbariskt. När hon togs till domstolsförhören var domaren tvungen att uppskjuta dem på grund av hennes hälsotillstånd. Protester från folket tvingade fram en medicinsk undersökning av fallet. Den visade att Laura hade en bruten näsa och andra ansiktsskador, blåmärken över hela kroppen och skärsår i vaginan och i ändtarmen. Ödet för andra kvinnliga fångar var i stort okänt, eftersom myndigheterna upphävde besöksrätten för anhöriga på grund av att man hittat subversiv litteratur i kvinnofängelset. Unga män som sågs av polis målade graffiti på väggar till stöd för Laura blev nernejade.

¹ Dikten lyder grovt översatt som följer:
"Vildblomma, vildoftande och ren, följ med mig på mina resor.

Du är min tröst och min tragedi, du kommer att vara min egen doft och min ära.

Du kommer att vara min vän då du växer på min grav.

Där, låt berget värma mig, låt himlen svara mig.

Och låt allt bli ihågkommet, inskrivet i klipporna."

**Utdrag ur "Marxis-
men, Mariátegui och
kvinnorörelsen".**

*Kvinnlig kombattant från Folkets
Befrielsearmé.*

FÖLJANDE DOKUMENT ÄR
SKRIVIT AV FOLKETS
KVINNORÖRELSES NATIONELLA
KOORDINATIONS-
KOMMITTÉ. DEN FÖRSTA UPP-
LAGAN PUBLICERADES 1974.
DENNA ÖVERSÄTTNING ÄR
GJORD EFTER DEN ANDRA UPP-
LAGAN SOM PUBLICERADES
1975; VID DENNA TID ANVÄNDE
SIG PKP AV NÅGOT ANNOR-
LUNDA FORMULERINGAR EN
IDAG. DETTA P.G.A. ATT ORDFÖ-
RANDE GONZALO DÅ ÄNNU
INTE DEFINIERAT MAOISMEN
SOM NYTT, TREDJE OCH HÖ-
GRA STADIUM AV MARXISMEN,
MAN TALADE ÄNNU INTE OM
GONZALOS TÄNKANDE, FOLK-
KRIGET HADE ÄNNU INTE IN-
LETTS. OSV. VI BER VÅRA LÄ-
SARE HÅLLA DETTA I ÅTANKE
NÄR NI LÄSER DOKUMENTET;
VI HAR AV UTRYMMESSKÄL
INTE KUNNAT PUBLICERA
HELA DOKUMENTET OCH DÄR-
FÖR HAR VI TVINGATS ATT
VÄLJA UT ENDAST EN DEL AV
DET, MEN VI HOPPAS ATT TEX-
TEN, ÄVEN OM DEN INTE ÄR
KOMPLETT, KOMMER ATT ÖKA
VÅRA LÄSARES KÄNNEDOM
OM HUR PKP SER PÅ KVINNO-
FRÅGAN. ÖVERSÄTTNINGEN
ÄR AV PRELIMINÄR KARAKTÄR
OCH VI ANSVARAR FÖR ALLA
EVENTUELLA SPRÅKLIGA
BRISTER. - REDAKTIONEN.

II. KVINNOFRÅGAN HOS MARIÁTEGUI

För 50 år sedan genomträngde Mariátegui med sin skarpa revolutionära syn kvinnofrågans betydelse i landets och dess framtidsutsikter ("I Peru bultar de första feministiska oroligheterna"); denna fråga ägnade han två viktiga verk, "Kvinnan och politiken" och "De feministiska kraven", utöver de många viktiga bidrag som man finner i hans skrifter. Det är nödvändigt att svinga sig upp på denna källa, för i denna finns den peruanska arbetarklassens ståndpunkt angående kvinnofrågan; än mer, då denna frågeställning är en föga känd och studerad facett av Mariáteguis verk.

José Carlos Mariátegui lärde oss: "Man studerar, i vår tid, inte samhällslivet, utan att undersöka och analysera dess bas: familjens organisation, kvinnans situation"; och undersökande den peruanska feministiska rörelsen som höll på att födas sade han: "För denna rörelsen varken får eller kan människor med känsla för epokens stora känslor känna sig främmande. Kvinnofrågan är en del av människofrågan."

Låt oss alltså hålla i åtanke, att landets arbetarklass sedan den steg upp politiskt ägnade uppmärksamhet åt kvinnans läge, genom sin store representant fastläggande sin ståndpunkt i denna, liksom den gav kämpande hjälp till kvinnokamperna, vilket bevisas av

textilarbetarna och chaufförernas solidaritet med arbetarkorna på företaget A. Field, år 1926.

Vilken är den kvinnoutveckling som tilldrog sig sådan träffsäker uppmärksamhet? Kvinnans läge i landet har undergått anmärkningsvärd förändring särskilt under detta sekel och i synnerhet efter första och andra världskriget. Om bondekvinnans läge har varierat långsammare, så har hennes arbetare och yrkesverksamma blivna systrar upplevt en snabbare och mer djupgående modifiering. Uppenbart är det så att kvinnonärvaron i vårt samhälle har tillkämpat sig allt vidare positioner. Under det förra århundradet avtecknar sig Clorinda Matto de Turners, Mercedes Cabello de Carboneras och Margita Praxedes Muños agerande och litterära verk kvinnans närvaro över en fond av miljoner bondekvinnor, arbeterskor och kvinnor, på samma gång som anonyma, underkastade hård samhälleligt förtryck med feodala rötter. Det förra århundradets peruanska kvinna hade mycket liten tillgång till studier, och när man tillät dem att fortsätta med sina gymnasiestudier så fastlade utbildningsnormerna en kursplan för dem utformad utifrån av den sista delen av männens grundskola och några av de gymnasiekurser de läste. Hur kvinnornas utbildning försumrades uttrycks klart i att, även om det fanns privata institutioner som tog emot dem eller förberedde dem för att börja på universitetet, så öppnades i Lima först 1928 Limas Nationella

Kvinnoläroverk; fram tills dess hade huvudstaden inte haft någon undervisningsanstalt av detta slag. Det är lämpligt att framhäva, hur några kvinnliga utbildare under slutet av förra århundradet ägnade sig åt utbildandet av kvinnorna, framläggande dess förnyande: "det är nödvändigt att övervinna den felaktiga uppfattningen om att utbilda dem endast för äktenskapet, för detta gör att man tänker att detta är hennes enda mål här på jorden", att hennes utbildning inte får ligga i händerna på nunnor, vilka då de övergett världen inte kan forma goda kvinnor, och att det är nödvändigt att göra slut på felet om att den ogifta eller gifta kvinnan som arbetar förfaller socialt, samtidigt som de kräver och skapar nya utbildningscentra: i detta arbete var Teresa Gonzales de Fanning framstående.

På samma sätt var universitetsutbildning stängd för dem, först på slutet av 1890-talet märker man deras närvaro på universitet; och inte förrän 1908 tilläts kvinnor börja och ta betyg på universitet och utöva yrken. Inom utbildningen ser man alltså klart föraktet av kvinnan och hennes sociala åsidosättande. Men med 1900-talets omvandlingar ökas kvinnornas möjligheter att studera och bli yrkesverksamma, läraryrket varande det yrke som de flesta söker sig till. Endast från och med andra världskriget märks en yrkesdiversifiering bland kvinnorna. De kvinnliga universitetsstuderande, vilka i början av seklet kunde räknas

på en hands fingrar, uppgår för närvarande till nästan 30% av landets universitetsstuderande.

Men det som verkligen innebär en djupgående, radikal förändring, med långsiktiga framtidsutsikter, är kvinnans inkorporerande i fabriksproduktionen; under detta sekel börjar den peruanska kvinnans proletarisering uppkomma, i takt med introducerandet av maskiner och byråkratkapitalismens utveckling, frodandes mitt i bland oss, med sina specifika förhållanden, den situation som Marx beskriver och som vi har citerat i den första delen av detta arbete. Med kvinnans inkorporerande i produktionen som arbeterska, öppnas vägen till processen av de peruanska kvinnliga massornas proletära politisering; kvinnornas deltagande i fackföreningarna tar sin början, kvinnorna ansluter sig till kampen för lönerna, åttatimmarsdagen och arbetsförhållandena, de deltar i folkets kamp tillsammans med de manliga arbetarna i aktionerna mot dyrtiderna och prisstegringarna, de utvecklar sin ideologiska förståelse och slutligen blir landets kvinnor i den revolutionära kampen arbetarklassens politiska militanter.

Den peruanska kvinnans politiska utvecklingsprocess, parallell med hennes inkorporation i arbetet, gav stora bidrag till klasskampen i landet under den första tredjedelen av detta sekel. Bland milstolparna i detta förtjänar att framhävas den kamp jordbruksarbetarna i Huaral, Barranca, Pativilca och Huacho förde för åttatimmarsdagen, i vilken

Kvinnor i det socialistiska Kinas folkmilis.

fem arbeterskor offrade sina liv, år 1916, med sitt blod beseglade sin trohet till klassen. Likaledes hennes deltagande i stora aktionerna mot prisstegringarna och dyrtiden, i maj 1919; aktioner i vilka arbeterskorna organiserade en Kvinnokommitté för att kanalisera sina stödkamper och de beslöt: "Att rikta en kallelse till alla kvinnor oavsett klasstillhörighet för att de skulle samarbeta i aktionen till försvar för den peruanska kvinnans rättigheter"; i denna stora kamp mötte kvinnorna vid sitt möte den 25:e polisstyrkorna, varvid de, sedan de hävdade sig gentemot den blodiga polisrepressionen proklamerade följande slutsatser:

"Limas kvinnor, invånare i grannby och bönder, samlade vid ett stort offentligt möte söndagen den 25 maj 1919 i Parque Neptuno har, i betraktande att "Att det inte längre är möjligt att tolerera det elände dyrtiderna för livsförnödenheter och bostadshyror och att det som är nödvändigt för livet folk har sänkts ner i;

"Att den peruanska kvinnan, liksom alla civiliserade folks, har insett stora mission att ingripa i lösandet de ekonomisk-sociala problem som påverkar henne;

"Kommit överens om:

"1) Att göra till sina slutsatserna det folkliga mötet som genomfördes i Alameda de los Dasclazos den 4:e c

nes.

"2) I det fall sagda slutsatser inte accepteras, att proklamera en kvinnlig generalstrejk inom alla branscher, lämnande datumet att bestämmas av Manliga Kommittén för Nedsättandet av Livsförnödenhetspriserna." (Martínez de la Torre, "Apuntes para una interpretación marxista de la historia social del Perú, band I, Lima 1947). Ett annat kapitel av denna kvinnokampens historia fördes av Röda Hjälpens mot förföljandet, repressionen, fängslandet och blodspolitiken som Sánchez Cerros diktatur släppte lös, och i försvar av folkets, i synnerhet proletariats, rättigheter och friheter. I dessa nämnda kamper måste man bortsett från kvinnans politisering, eller striktare, som mått på ett korrekt perspektiv, framhäva att de kvinnliga massorna förde sina aktioner i nära enhet med folkets intressen, vilka är deras egna, och i direkt anslutning och hjälp till arbetarklassens, som är hennes klass, kamp.

I synet, den väg de peruanska kvinnorna tillryggalagt i detta århundrade och under slutet av det förra, kännetecknas av hennes inkorporerande i produktionen på bred front och under byråkratkapitalismen som den nordamerikanska imperialismen driver fram och för breddandet av hennes tillgång till studier, i synnerhet universitetsstudier. Detta är den grund på vilken de första feministiska ansatserna i landet kom fram, ett fenomen som Mariátegui noterar med följande ord:

"Feminismen har varken artificiellt eller godtyckligt framkommit i Peru. Den har framkommit till följd av kvinnans nya intellektuella och manuella arbetsformer. Kvinnorna med verklig feministisk övertygelse är de kvinnor som arbetar, de kvinnor som studerar. Den feministiska idén frodas bland kvinnor med intellektuella eller manuella arbeten: lärarinnor, universitetsstuderande och arbeterskor. Den möter en miljö gynnsam för dess utveckling i universitetssalarna, som allt mer drar till sig de peruanska kvinnorna och i arbetarnas fackföreningar, i vilka kvinnorna på fabrikerna går med och organiserar sig, med samma rättigheter och samma plikter som männen. Utöver denna spontana och organisatoriska feminism, som rekryterar sina anhängare bland de olika kategorierna av det kvinnliga arbetet, existerar här, som på andra platser, en dilettanternas feminism, som är lite pedantisk och även lite mondän. Feministerna av denna rang förvandlar feminismen till endast en litterär exercis, till bara en sport på modet." ("Las Reivindicaciones Feministas").

Det är på denna grund som Mariátegui här i landet utarbetade det peruanska proletariats ståndpunkt angående kvinnofrågan, fastläggande den allmänna linjen att följa i denna fråga, för den som vill utveckla den utifrån marxismen. Låt oss se på de grundläggande frågorna i denna ståndpunkt.

1. Kvinnans situation

Utgångspunkten för studiet av kvinnofrågan, utifrån det peruanska proletariats ståndpunkt, kräver att man har i åtanke att Mariátegui representerar i landet tillämpningen av marxismen-

Sovjetisk kollektivjordbrukare.

leninismens universella sanning på ett efterblivet och förtryckt lands konkreta förhållanden, en tillämpning som leder honom till att vetenskapligt fastställa vårt samhälles halvfeodala och halvkoloniala karaktär, inom vilket en demokratisk-nationell revolution utvecklas sedan 1928, längs en lång och slingrande process vars högsta etapp ännu återstår att genomföra. Detta är Mariáteguis tänkandes stöd och vägledning och utifrån dessa överväganden måste man behandla varje av honom fastlagd fråga och politik, bland dessa den angående kvinnofrågorna.

Mariátegui utgår alltså från det peruanska samhällets halvfeodala och halvkoloniala karaktär för att bedöma kvinnans läge. Detta innebär redan att han från början avvisar den ålderssvaga teorin om den "kvinnliga naturen", uppfattande kvinnan som en situation eller ett tillstånd som kommer av strukturen av det samhälle i vilket hon utvecklas, och framhåvande den dynamiska, växlande karaktären på kvinnans läge visar han på den omvandlande roll arbetet har för kvinnans läge såväl vad gäller hennes samhälleliga position som idéerna om henne. Följande stycke är mycket uttrycksfullt på denna och andra punkter:

"Även om den borgerliga demokratin inte förverkligat feminismen, har den ofrivilligt skapat de moraliska och materiella förhållandena och premisserna för dess förverkligande. Den har gett henne värde som producerande element, som ekonomisk faktor, under det att de gör allt mer extensivt och intensivt bruk av hennes arbete. Arbetet ändrar radikalt den kvinnliga mentaliteten och anden. Kvinnan erhåller, tack vare arbetet, en ny uppfattning om sig själv. Tidigare destinerande samhället kvinnan till äktenskap eller till konkubinat. För närvarande destinerar det henne framförallt, till arbete. Detta faktum har förändrat och höjt kvinnans position i livet." På så sätt blir det, för det peruanska proletariet, klart att det är samhället som ger kvinnans läge och inte någon naturens olycka, att kvinnans läge är varierande och att det är arbe-

som med sitt avtryck ger ett stort språng i kvinnans position och åskådning. Detta är den mariáteguianska utgångspunkten samtidigt som den gått till häftigt angrepp mot det biologistiska reducerandet av kvinnan till endast en forplantarska, och tar itu med de rosenröda myter som bara slugt tjänar till att avvisa att hon är förtryckt: "Försvaret utifrån hemmets poesi är i verkligheten ett försvar av kvinnans trældom. Istället för att göra kvinnans roll nobel och värdig, förminskar och sänker den denna. Kvinnan är något mer än en moder och en hona, precis som mannen är något mer än en hane". (Ur "De feministiska kraven", ur de två sista styckena.)

Utvecklande tesen och den samhälleliga roten till kvinnans läge, fastställer Mariátegui skillnaden mellan latinska och saxiska kvinnor, fastläggande den kausala kopplingen mellan feodal fond och sätt att vara och kvinnans variation: "Latinskan lever med större försiktighet, med mindre passion. Just Waldo Frank har med beundransvärd precision definierat henne. Den spanska kvinnan — skrev hon — är pragmatiker i kärleken. Hon betraktar kärleken som medel för att göra barn åt himlen. I Europa finns inga mindre sensuella, mindre kärleksfulla kvinnor. Som ung kvinna är hon söt; ett friskt hopp färgar hennes hy och gör hennes svarta ögon större. För henne, är äktenskapet det högsta stadium hon kan eftersträva. En gång gift försvinner från henne, som en årstid, vårens inneboende koketteri:

i det ögonblicket blir hon sansad, tjock, moderlig." ("Signos y Obras, Rahab de Waldo Frank")

Det sagda om den spanska kvinnan utsträcks naturligtvis till den latinamerikanska och däribland den här i landet, och visar den kvinnomentalitet som den gamla och nuvarande ännu icke övervunna halvfeodala bakgrunden ger upphov till. Men utöver detta framhäver Mariátegui, analyserande förhållandena mellan imperialismen och de förtryckta nationerna i Amerika, den utlandsinriktade mentalitet som yankee-dominansen medför för den kvinnliga mentaliteten: "Bourgeoisien i Lima fraterniserar med yankee-kapitalisterna, och till och med, med dessas enkla tjänstemän, på the Country Club, vid tennisen och på gatorna. Yankee förfogar, utan bekymmer angående ras eller religion, över den kreolska ogifta kvinnan, och denna känner varken på grund av nationalitet eller kultur skrupler för att föredra äktenskap med en man av invaderande ras. Inte heller medelklassens unga kvinna har sådana skrupler. Den 'huachafita' som kan fånga en yankee anställd av Grace eller the Foundation gör det med tillfredsställelsen hos den som känner att hon höjer sin samhälleliga position." ("Punto de vista antiimperialista")

Sedan kvinnans läge i vårt samhälle typiserats som kvinnans trældom fastställs den samhälleliga halvfeodala och halvkoloniala grund som är dess rot, förkastande varje tolkning stödd på den så kallade "kvinnliga bristfälliga natu-

ren".

På denna grund övergår Mariátegui till den konkreta analysen av de peruanska kvinnorna, tillhörande de olika klasserna; i en mästerlig beskrivning målar han upp arbeterskorna: "Om de ungdomens massor är så grymt utsugna, så lider de proletära kvinnorna

under samma eller värre utsugning. Sedan tills alldeles nyligen var den proletära kvinnans mödor

begränsade till det husliga arbetet i hemmet. Med industrialismens framkomst börjar hon tävla med arbetaren på fabriken, i verkstaden, företaget, osv... Så ser vi i textilfabrikerna, kexfabrikerna, tvätterierna, förpacknings-, kartong- och tvålfabrikerna, osv., i vilka hon utför samma uppgifter som den manlige arbetaren, från handhavandet av maskinen till den minsta sysselsättningen, alltid tjänar mellan 40 och 60% mindre än mannen. Samtidigt som kvinnan övar sig för att utföra uppgifter i industrin, genomtränger hon även sysselsättningarna inom kontor, handelshus, osv, alltid tävlande med mannen och till stor nytta för de industriella företagen, vilka erhåller en betydande sänkning av lönerna och en omedelbar ökning av sina vinster. Inom jordbruket och i gruvorna träffar vi på den proletära kvinnan i fri tävlan med

den manlige arbetaren, och likadant oavsett var vi gör undersökningar, så träffar vi på stora massor av utsugna kvinnor, lämnande sina tjänster inom alla aktivitetsområden... I processen av våra sociala kamper har proletariatet varit tvunget att framlägga precisa krav till sitt försvar; textilfackföreningarna,

som är de som fram tills idag har sysselsatt sig mest med detta problem, om än inte slutgil-

tigt, har mer än en gång gått i strejk med målet att få uppfyllda bestämmelser som, varande uppräknade i lagens de verkställande direktörerna har vägrat uppfylla; vi har kapitalister (som "arbetarvännen" herr Tizon y Bueno som inte har tvekat att betrakta som ett "brott" det faktum att en arbeterska visat tecken på att hon ska bli mor, ett "brott" som har bestämt hennes våld samma uppsägning för att komma underdan lagens föreskrifter. I kexfabrikerna är utsugningen av kvinnan ondskefull. ("CGTP:s manifest till landets arbetande klass. Kvinnofrågan"; ett dokument som redigerades under Mariáteguis ledning).

Är denna beskrivning giltig? Ja; till sväsen är arbeterskans läge detsamma en omfattande utsugning, inom allt fl produktionsområden, som i några fall är verkligt ondskefull; användande av kvinnoarbete för att sänka lönerna, ut

"Om de ungdomens massor är så grymt utsugna, så lider de proletära kvinnorna under samma eller värre utsugning."

ver att deras är lägre än de man betalar de manliga arbetarna; underlåtande att uppfylla de lagar som gynnar kvinnan och döld arbetarfientlighet från proletariats falska "vänner". Nödvändigheten av att stödja arbeterskornas erövringar är också i hög grad giltig.

Mariátegui tog också upp läget för de infödda bondek kvinnorna, om vilka han säger att de tillsammans med sina barn och makar är "förpliktade att utföra gratistjänster åt jordägarna och deras släktingar, liksom till myndigheterna"; deras eländiga läge och sociala position har en rot: latifunden och livegenskapen.

Angående småbourgeoisien, utöver att han framhäver trångmålen för kvinnorna av denna klass, så tjänar analysen av grundskolelärarinnorna Mariátegui för att avslöja hur hennes sociala miljö, närheten till folket och det att hon på heltid ägnar sig åt att lära ut, modifierar hennes hållning och anda, öppnande den så att "de lätt gör till sina idealen tillhörande dem som smider fram en ny samhällsstat", för: "Hon har inget gemensamt med den kapitalistiska regimens intressen. Hennes liv, hennes fattigdom, hennes arbete blandar henne med den proletära massan." Han framlägger att man ska rikta sig till dem för att "avantgardet i deras led ska rekrytera fler och bättre element."

2) Historisk bakgrund till kvinnokampen

Som vi såg, är det för Mariátegui så att industrialiseringen inkorporerar kvinnan i arbetet och därigenom förändrar hennes läge och hennes anda, och han visar liksom klassikerna på det dubbla läge detta innebär: "om kvinnan gör framsteg på vägen till sin frigörelse inom demokratiskt borgerliga ramar, så förser denna förändring också kapitalisten med en billig arbetskraft och samtidigt med en allvarlig medtävlare till den manlige arbetaren." (Det ovan anförda Manifestet). Å andra sidan återupprättat han, visande på att den franska revolutionen innehåller element av feministisk rörelse, Babeuf, egalitärernas ledare, vilken han anser vara "en bekräftare av de feministiska kraven" och av vilken han citerar följande klara ord: "påtvunga inte detta kön, som inte förtjänar att föraktas, tystnad... Om ni räknar kvinnorna för inget värda i er republik, så gör ni dem till små älskare av monarkin" och "detta kön som männens tyranni alltid velat slå ner, detta kön har aldrig varit odugligt i revolutioner."

Och utvärderande den Franska Revolutionens bidrag till kvinnans frigörelse sade han i "Kvinnan och politiken":

"Den Franska Revolutionen inledde däremot en regim av politisk jämlikhet för männen; inte för kvinnorna. De Mänskliga Rättigheterna skulle hellre kunna ha kallats Mannens Rättigheter. Med bourgeoisien förblev kvinnorna mycket mer uteslagna från politiken än med aristokratin. Den borgerliga demokratin var en exklusivt manlig demo-

krati. Dess utveckling måste emellertid ge ytterst gynnsamma resultat för kvinnans frigörelse. Den kapitalistiska civilisationen gav kvinnan medlen till att öka sin förmåga och förbättra sin ställning i livet."

Han framlägger alltså träffsäkert för oss vad borgarklassen gör för kvinnan: medan den är förmögen att ge upphov till förutsättningarna för hennes utveckling, så är den oförmögen att frigöra henne. Mariátegui visste det mycket väl; hur, trots denna begränsning, kapitalismen under sin utveckling öppnar dörrarna för kvinnan till olika aktiviteter, inklusive politiken, i synnerhet under 1900-talet, så mycket att detta omvandlas till ett kännetecken för detta. Utvecklande denna uppfattning återupprättar Mariátegui själv kvinnliga gestalter och visar på och sprider det bidrag många kvinnor har gjort till poesin, romanen, konsten i allmänhet, kampen och politiken. Så lär han oss hur man ska bedöma kvinnorna ur olika klasser och celebriteterna, visande på deras förtjänster och brister och indikerande det huvudsakliga i varje enskilt fall, samt, vilket är det viktiga, framhäver hennes bidrag till kvinnans framsteg.

3. Kvinnorörelsen

En punkt som är central och av stor betydelse i dag inom den mariáteguianska uppfattningen av kvinnofrågan, med dess teser angående kvinnorörelsen, en fråga i vilken man

bör framhäva tre delar: feminism, kvinnans politisering och organisering. Angående FEMINISMEN, anser Mariátegui att den framkommer hos oss varken artificiellt eller godtyckligt utan att den svarade mot inkorporerandet av kvinnorna i det manuella och intellektuella arbetet; på denna punkt framhäver han huvudsakligen att denna frodas bland de kvinnor som arbetar och, visande på universitetssalarna och fackföreningarna som en gynnsam miljö för kvinnorörelsens utveckling, lägger han fram direktivet om att vi ska rikta oss mot dessa fronter för att sätta igång mobiliseringen av kvinnan. Fastän man måste ägna sig åt ett sådant inriktande innebär detta på intet sätt att man ska åsidosätta bondekvinnorna; för om vi minns att den huvudsakliga klassen i vår process enligt Mariátegui är bondeklassen, finns inte minsta tvivel om att även bondekvinnorna är en mobiliseringsfront och därutöver en huvudsaklig källa som varje till proletariatet knuten kvinnorörelse hoppas nå.

I "De feministiska kraven" framlägger Mariátegui kvinnorörelsens väsen för oss: "Ingen bör förvänas över att inte alla kvinnor förenas i en enda feministisk rörelse. Feminismen har med nödvändighet olika färger, olika tendenser. Man kan inom feminismen urskilja tre grundläggande tendenser, tre grundfärger: borgerlig feminism, småborgerlig feminism och proletär feminism. Var och en av dessa feminismer formulerar sina krav på ett eget sätt. Den

borgerliga kvinnan solidariserar sig i feminismen med den bevarande klassens intresse. Den proletära kvinnans feminism är av samma väsen som de revolutionära massornas i det framtida samhället. Klasskampen — ett historiskt faktum och inget teoretiskt påstående — avspeglas på det feministiska planet. Kvinnor är liksom män reaktionärer, centrister eller revolutionärer. De kan följaktligen inte sida vid sida utkämpa samma strid. I det nuvarande mänskliga panoramat skiljer klass individer åt mer än kön."

Detta är kvinnofrågans väsen: varje kvinnorrörelses klasskaraktär. Och detta måste vi tänka på, mer idag än någonsin, för organiserandet av kvinnorna tar fart på nytt; flertaliga grupper uppstår, vilka i allmänhet förtiger eller döljer den klasskaraktär de vilar på, det vill säga, den klass de tjänar, och förespråkar allt från ett förenande av kvinnorna för vinnandet av deras rättigheter gentemot männen, till att tjäna alla tillsammans, utan klassdistinktioner, i en påstådd "humanistisk, kristen och solidarisk" social omvandling, över mellanformer med inte särskilt klara eller förvirrade klasständpunkter. Det avgörande problemet är alltså än en gång att gräva fram den klassrot varje kvinnogrupp, -organisation, -front eller -rörelse bär inom sig, för att klargöra ståndpunkter och fastställa vem de tjänar, om de verkligen är på folkets sida eller inte.

Dessa frågor för oss till en fundamental fråga: vilka principer, vilka klass-

kriterier och vilken inriktning ska man följa i uppbyggnaden av en kvinnorrörelse i folkets tjänst. Här är Mariáteguis ståndpunkt lysande och konkret: Feminismen är som ren idé till sitt väsen revolutionär. Och revolutionär innebär för honom till sitt väsen proletär; sålunda måste varje folklig kvinnorrörelse som i teorin och praktiken verkligen vill tjäna folket, revolutionen, vara en kvinnorrörelse ansluten till proletariatet, och ansluten till proletariatet innebär idag, i vårt land, ansluten till Mariáteguis tänkande.

Angående KVINNANS POLITISERING. Marxismens klassiker har alltid tillmätt denna punkt avgörande betydelse, för utan denna är det omöjligt att utveckla mobiliseringen och organisationen av kvinnorna, och utan dessa kan kvinnan inte kämpa tillsammans med proletariatet för sin egen frigörelse. Följande hans storartade exempel visade den peruanska arbetarklassen genom Mariátegui på betydelsen av kvinnans politisering, framhävande att avsaknaden av eller bristen på den tjänar reaktionen.

"Kvinnorna är i den samtida kampen, till största delen, på grund av sin obetydliga och värdelösa politiska skollning, inte en förnyande kraft utan en reaktionär kraft" ("Figuras y aspectos de la vida mundial")

Detta är tillräckligt klart, det det gäller är att fråga oss: Vad består denna politisering av? För grundaren av det Kommunistiska Partiet: kvinnans avgjorda och kämpande inkorporerande i klass-

kampen, hennes mobiliserande tillsammans med folkets intressen, hennes integrerande i klass- och folkorganisationerna och bildandet av egna organisationer för kvinnorna, hennes formering i arbetarklassens ideologi och allt detta i anslutning med råd och under ledning av proletariet. I syntes, kvinnans inkorporering i politiken, i klasskampen, under arbetarklassens ledning.

Om KVINNORNAS ORGANISERING. För att bemöta sina fiender och kämpa för sina klassintressen har proletariet inget annat vapen än sin organisation, lär marxismen: denna princip tillämpas på folket

som är starkt endast om det är organiserat och därför även på kvinnorna, vilka endast organiserade kan kämpa framgångsrikt.

Som "övertygad och bekännande marxist" tillämpade Mariátegui dessa principer på ett skapande sätt. Han ägnade alldeles särskild uppmärksamhet åt arbetarkvinnornas organisering, vilket man ser av det som framlades i det nämnda Manifestet från CGTP:

"All denna anhopning av 'olyckor' som tynger på den utsugna kvinnan kan inte lösas annat än utifrån hennes omedelbara organisering. På samma sätt som fackföreningarna måste bygga upp ungdomsavdelningar, måste de skapa kvinnosektioner, där våra framtida

kvinnliga partimedlemmar skolas." Samma uppmärksamhet gav Mariátegui uttryck för när under hans ledning stadgarna för nämnda Konfederation föreskrev bildandet av en Per-

m a n e n t
Kvinnokommission på Exekutivkommitténs nivå. Beklagligtvis fördes denna inriktning inte till praktiken på ett korrekt sätt; den blev bara ett fackföreningsbyråkratiskt ämbete, under namnet "kvinnoärenden" eller med någon liknande beteckning, när de alls finns utan fackföreningarna kvinnosektioner tar fackorganisatorisk form, så

lunda lämnades detta som en uppgift som återstår att genomföra.

Senare, den 4 mars 1930, godkände den Kommunistiska Partiet följande motion:

"För det första: Skapandet av ett Provisoriskt Sekretariat för den socialtiska ungdomens organisering, under Partiets direkta kontroll.

"För det andra: Skapandet av ett Provisoriskt Sekretariat för de arbetande kvinnornas organisering, under Partiets direkta ledning och kontroll.

"För det tredje: Båda sekretariaten ska kämpa för den omedelbara organisationen av ungdomar av båda könen, deras politiska och ideologiska utbildning, som förberedande etapp deras inträdande i P."

(Martínez de la Torre, anförut arbete, Volym II)

Här konkretiserades Mariáteguis teser om nödvändigheten av att ägna uppmärksamhet åt den kvinnliga organisationen, även på de mest utvecklade politiska nivåerna; och det uttrycker hans ståndpunkt att kvinnornas organisering i sista instans är frågan om hennes organisering under ledning och kontroll av arbetarklassen och dess Parti. Sådana framlagda ståndpunkter för till att man, inför varje kvinnogrupp, -organisation, -front eller -rörelse måste ställa sig frågan: Vilken klass organiserar kvinnorna, hur och för vad? Och håll i åtanke att dessa punkter endast kan lösas på ett tillfredsställande sätt, det vill säga för klassen och folket, i anslutning till arbetarklassens ståndpunkter.

Dessa tre frågor: feminism, kvinnans politisering och kvinnornas organisering och de teser Mariátegui själv fastlagt måste man studera och tillämpa konsekvent, för endast så kommer man kunna utveckla en verklig folkets kvinnorörelse.

4. Kvinnans frigörelse

Mariátegui hävdar, även på denna punkt i likhet med klassikerna, att kvinnan med kapitalismen och dess industrialisering gör framsteg på vägen mot sin frigörelse, men under detta system uppnår hon inte ens formell juridisk jämställdhet; därför söker en konsekvent kvinnorörelse gå längre och på denna väg är det nödvändigt att ena sig

med proletariats kamp. Denna förståelse leder vårt lands store proletäre tänkare till att fastställa: "Kvinnorörelsen uppstår markerat solidarisk med den revolutionära rörelsen"; och även om den föds som liberal började feminismen att realiseras först med revolutionen:

"Född ur en liberal livsmode har feminismen inte kunnat verka under den kapitalistiska processen. Det är nu, när demokratins historiska bana når sitt slut, som kvinnan erhåller mannens politiska och juridiska rättigheter. Och det är den Ryska Revolutionen som uttalat och kategoriskt har givit kvinnan den jämlikhet och frihet som för över ett århundrade sedan förgäves krävdes i den franska revolutionen av Babeuf och egalitarianerna. ("De feministiska kraven")

Och det är endast med uppbyggande av ett nytt samhälle som den nya kvinna som kommer vara "i grunden olik den som formats av den civilisation som nu är på nedgång"; parallellt kommer att komma fram. Och dessa nya kvinnor kommer smidas fram i den revolutionära flamman och förvisande till historiens skräpkammare den gamla typen av kvinna deformerad av det gamla utsugningssystemet, som redan går under för kvinnans verkliga värdiggörande.

"I samma mån som det socialistiska systemet ersätter det individualistiska systemet kommer den kvinnliga lyxen och elegansen att förfalla... Mänskligheten kommer att förlora några lyxens däggdjur; men den kommer att vinna

många kvinnor. Kvinnornas dräkter i framtiden kommer att vara mindre dyra och överdådiga; men denna kvinnas läge kommer att vara värdigt. Och axeln i det kvinnliga livet kommer att förskjutas från det individuella till det sociala... En kvinna kommer, sammantaget, att kosta mindre, men vara värd mer." ("Kvinnan och politiken")

Utöver dessa grundläggande idéer, ägnar sig Mariátegui åt andra frågor som är nära förknippade med i synnerhet kvinnan: skilsmässa, äktenskap, kärlek, osv; han behandlar dem med fin ironi och med skarp kritik tar han ställning till dem. Som god marxist centrerar han dock inte sin uppmärksamhet på dessa så att han gör dem till huvudfrågan; för att göra något sådant är att glömma den huvudsakliga kampen och det grundläggande målet, samtidigt som man sprider förvirring och desorienterar den revolutionära kampen.

Så långt framställningen av de centrala teserna i Mariáteguis tänkande angående kvinnofrågan, under vilken framställning vi rikligt har använt oss av citat, vilket har varit av samma skäl som när i detta arbete den marxistiska ståndpunkten framträdde.

III. UTVECKLA KVINNORÖRELSEN FÖLJANDE MARIÁTEGUI

1. Mariáteguis giltighet

Utifrån allt det framlagda hävdar sig en slutsats: de teser som Mariátegui

hävde angående kvinnofrågan är resultat av den konsekventa tillämpningen av marxismen-leninismen på förhållandena i ett halvfeodalt och halvkolonialt land som vårt. Om detta finns de, i allmänhet, inga menings-skiljaktigheter och även om man inte öppet ger uttryck för att man ansluter sig, så visas åtminstone med tystnaden ett skenbart accepterande av denna slutsats. Problemet är vidare inte huruvida Mariáteguis tänkande är en korrekt tillämpning av marxismen i landet, den centrala frågan är: hans tänkandes aktuella giltighet; ett tema kring vilket, och för att inte dra lans mot Mariáteguis oerhörda och stigande prestige, samtidigt med ett skenbart erkännande så ifrågasätter man dess giltighet åkallande den tid på mer än 40 år som har gått och upphöjande, felaktigt och slugt, nödvändigheten av att hålla "marxismens skapande utveckling i åtanke för att övervinna den".

Analysen av denna punkt leder oss till att, om endast i förbigående, ta upp några ståndpunkter som här i landet har framförts angående kvinnofrågan. Så sysselsatte sig den notable och kraftfulle tänkaren herr Manuel Gonzalez Prada med denna fråga i sin "Las Esclavas de la Iglesia" ["Kyrkans slavinnor"], år 1904, ett arbete som man finner i "Timmar av Kamp". Där medan viktiga begrepp påvisas, såsom "Man känner inte folket väl utan att ha studerat kvinnans samhällsläge och juridiska läge", "En mans moraliska resning mäts genom den uppfattning ha

Proletär kvinna i det socialistiska uppbyggets Sovjetunionen.

bildar sig om kvinnan: för den okunnige och brutale är hon endast en hona, för den kultiverade och tänkande är hon en hjärna och ett hjärta": "Liksom vi bär vår faders namn, företräder vi vår moders moraliska hållning... Drivkraften, den stora framdrivaren av samhällena fungerar verkar inte larmande på torget eller i den revolutionära klubben, den arbetar tyst i hemmet", vilket tjänar till att centrera uppmärksamheten på kvinnans betydelse; å andra sidan uttryckte han sådana idéer som: "Kvinnans frigörelse, beror, liksom slavens frihet, inte på Kristendomen utan på Filosofin", "I de protestantiska nationerna förverkas kvinnans uppgång med så stor säkerhet att man redan förutser den fullständiga frigörelsen", "Slavarna och de livegna är skyldiga sin världighet ansträngningen från ädla och osjälviska andar; den katolska kvinnan kommer endast frigörs genom mannens energiska handlande och i slagen om idén känner man inget kraftfullare bistånd än kärleken".

Sålunda ser man hur Gonzalez Prada samtidigt som han visar på och avslöjar förtrycket av kvinnan, den viktiga roll hon spelar och nödvändigheten av att ägna sig åt kvinnofrågan, samt framlägger kvinnans frigörelse, så är även för honom roten till frågan den katolicism som dominerar över kvinnorna, han tror på möjligheten av kvinnlig frigörelse under kapitalismen och centrerar problemet på individen, hans idéer utgör ett bidrag, liksom till andra teman, till studiet av kvinnofrågan här i

landet.

Och dessa idéer faller i ögonen än mer när vi nästan 30 år senare ser att Jorge Basadre framlade:

"Gregorio Marañon krävde den väsentliga rollen för kvinnan, vilket är kärleken, medan den väsentliga rollen för mannen är arbetet... Därför föredrar pojken att leka med soldater, symboler för kamp, ansträngning, strävan efter överhöghet; medan flickan föredrar att leka med dockor, moderlig i förtid... tack vare en naturens befallning skiljer sig den kreolska kvinnans charm, även i det fall hon inte är mestis, från andra breddgraders kvinnors genom egen frukt- eller grönsakssmak... Hur å andra sidan mannens högsta överlägsenhet finns i sinnet och hur det amerikanska sinnet alltjämt vegeterar på ett bestämmande sätt påverkat av Europa, mannen är i Amerika till sin helhet underlägsen kvinnan... Sammantaget, den amerikanska äran förloras eller minskar... En kvinna från Amerika som är påtagligt vacker kan å sin sida väcka intresse var som helst" ("Peru: Problem och möjlighet", kap XI). Här är ståndpunkten så klart reaktionär att kommentarer är överflödiga.

Om det hos Basadre är de härskande klasserna som talar till oss om en "kvinnlig natur" vars väsen är kärleken, så uttrycks detsamma 1940 genom Carlos Miro Quesada Laos på följande sätt: "Kvinnans roll i det moderna livet är flerfaldig. Detta är inte längre de tider — för alltid förgångna — då arbetet var förbjudet för henne. Alldeles

tvärtom. Idag arbetar kvinnan inom olika områden... Eftersom hon har bevisat att hon kan handla lika effektivt som mannen... Hon är alltså tvungen att studera, att förbereda sig för det som komma skall. Och om kvinnorna under dessa ansträngningar delar förpliktelserna med männen, så är de och kommer alltid att vara bättre än männen. Och det är så att kvinnan till livet för med sig många saker som är medfödda hos henne. Hon har en moders och en sjuksköterskas händer... Detta är den kvinnlighet som de tack vare Gud aldrig kommer förlora, trots 1900-talet, kriget och de revolutionära teorierna. Ordet 'tröst' kallar kvinnan... Skaparen, satte, efter att ha gjort mannen... henne vid hans sida för att hon skulle vara hans ledsagerska, för att hon skulle tjäna som stimulans och behag i tillvaron... De måste först lyda fäderna, därefter lärarna, senare maken och alltid plikten" ("Tres Conferencias", Lima 1941).

Med Basadre skött utsugarna upp kvinnoarbetet; med Miro Quesada upphöjer och kräver de, under nya krav, kvinnans arbete. Djupare ner finns hos båda den "kvinnliga naturen". Men dessa idéer finns inte endast i detta läger; man finner felaktiga ståndpunkter även i skrifter och tidskrifter som säger sig vara revolutionära och till och med ansluta sig till marxismen; i dessa uttrycks uppfattningar som de följande: Talande om "Känslan för livet", att de deltar i den "sociala förändringen" kommer möjliggöra, underförstått för

kvinnorna, "att göra sig av med sitt existentiella problem, för känslan för livet skulle då vila i den nytta varje individ kan erbjuda sin nästa genom sin vilja och ansträngning". Behandlande temat "Kvinnan och Samhället" efter att ha försökt skissera Engels' tes om familjens utveckling, framlägger man att "vi är besatta av myten om kvinnans underlägsenhet. Och av detta följer nödvändigheten av kvinnans befrielse... hennes befrielse kan endast äga rum när den ekonomisk-sociala strukturen förändras med ett nytt samhälles utveckling". På så sätt framhäver man befrielsen men är tvetydigt och inexact om dess sociala grund för att dra slutsatsen att man ska koncentrera sig på hur man ska reglera "förhållandet mellan könen på ett sätt som motsvarar den nya ideologin. Om kvinnan är jämlik eller måste vara jämlik mannen, så vore grunderna för en sådan relation: a) befria kvinnan från religiös alienation..., b) utöva rätten att välja sin partner, utan att lyda fördomarna om mannens initiativ..., c) inte förstå kvinnans befrielse som en synonym för fri kärlek... och (inte så dåligt!) d) då kvinnan är jämlik mannen kommer hon inte få avlägsna sig från politiken, anförande sitt kvinnliga läge... kärleken måste, som utgångspunkten för en social förändring, vara stimulit för att ungdomen (män och kvinnor) ska kämpa för att bygga upp en jämlik värld utan vare sig förtryck eller orättvisor". Och publicerande sagan "Den arbetslöses grav", en julsaga, propage-

rar man skarpsinnigt "kvinnans generositet" och "mannens egoism", en lömsk version av den "kvinnliga naturen" och den "mänskliga naturen": "Därefter blev de två spökna tysta, var och en med sina tankar. Kvinnan i sitt förflutna, mannen i sin framtid. Kvinnan på vad som måste göras; mannen på vad som måste göras för honom. En generositet och en egoism, alltid fastspikade i pannan, alltid stretande emot i medvetandets dunkel" (Tidskriften MUJER nummer 1 och 2: även om de inte är daterade så härrör de från slutet av 60-talet). Uppenbart avslöjar de idéer som tidskriften MUJER innehåller, trots att den verkar ha en revolutionär och marxistisk ståndpunkt, en klart borgerlig grund; på intet sätt uttrycker den en proletär ståndpunkt i kvinnofrågan.

Vad visar oss denna uppräknings? Den rena, klara sanningen att frågan absolut inte är under vilken tid ståndpunkterna framlades och inte heller är problemet att man måste "hålla i åtanke de skapande utvecklingarna av marxismen", det centrala är den klassständpunkt en uppfattning grundar sig på. Vi har sett ~~en~~ ståndpunkt före Mariáteguis, Gonzalez Pradas som trots att han var runt 30 år tidigare än honom innehåller positiva element; liksom en samtida ståndpunkt, Basadres, som är öppet reaktionär; slutligen två senare ståndpunkter, Miro Quesadas, som fastän han har förnyat kriterierna också är reaktionär, och tidskriften MUJERs, mer än 30 år efter Mariátegui

och till och med, med marxistiska böjelser, definitivt anslutande sig till borgerliga ståndpunkter men med anspråk på att framställa sig som revolutionär och tjänande kvinnofrigörelsen.

Vilken slutsats ska man dra? Det visade, att problemet är den klassgrund som finns under en ståndpunkt, i detta fall en ståndpunkt i kvinnofrågan. Med Mariátegui, den främste representanten för vår arbetarklass, fastläggs proletariats ståndpunkt angående frågan om kvinnan, han lade grunden till den proletära politiska linjen i denna fråga och hans ståndpunkter är fullkomligt giltiga, i denna fråga liksom som i de övriga för den revolutionära politiken för proletariatet i vårt land. Därför kräver utvecklandet av en folkets kvinnofrigörelse idag mer än någonsin att man fast och konsekvent ansluter sig till Mariáteguis tänkande, utgående från acceptandet av hans giltighet.

2. Återta Mariáteguis väg

De peruanska kvinnornas kamp har långa traditioner och proletärk kvinnornas, besegrad med deras blod, är mer än 50 år. På samma sätt finns även kvinnoorganisationerna sedan länge; men trots detta har processen för att organisera den peruanska kvinnan gått in i en expansion under 60-talet, förbättrande sitt strålände, fastän långa och slingrande, perspektiv. För närvarande har vi en mångfald av organisationer med olika omfattning och nivå och, vilket är det viktigaste,

så gror gamla frön och siktar redan på bildandet av en verklig folkets kvinnorörelse. Vi har idag ett redan 50-årigt Nationellt Kvinnoråd, stött på den ålderssvaga och övervunna tesen om "kvinnans natur"; en "Rörelse för Kvinnans Rättigheter" som upphöjer en feminism som siktar på befrielsen från beroendet av mannen; en rad av organisationer under bildande som stödjer den rådande regimen, tjänande dess korporativa process, under Sinamos inriktning och kontroll med dess åsikt om "kvinnans deltagande", en del av dess "demokrati med fullt deltagande", som döljer att roten till kvinnoförtrycket är privategendomen och att kvinnans underkuvande inleds med denna, som förvrängande vår historia och användande en "vulgär materialism" och gement propagerar att "man 1968 skulle inleda den revolutionära processen som söker kvinnans verkliga befrielse med politisk jämlikhet och aktivt deltagande", dragande slutsatsen att "det är vi som måste skapa de olika formerna för kvinnornas organisering", genomdränkt av lömsk och slug borgerlig feminism. Och en Peruanska Kvinnornas Nationella Folkliga Union, högeropportunistens organisation som, som alltid, har satt upp en kollaborationistisk organisation fullkomligt hängiven tjänandet av regimen.

Denna organisatoriska ökning och nystart för de kvinnliga massorna kräver att man allvarligt undersöker kvinnofrågan och på klassmässigt sätt analyserar de

organisationer som existerar eller håller på att bildas. På så sätt dras gränserna mellan lägren så att man, liksom på andra områden, kan fastlägga de två linjerna i kvinnofrågan: den kontrarevolutionära under imperialismens och den intermediära bourgeoisins kommando och den revolutionära vars befäl och centrum är proletariatet. Så kommer man att tjäna till folkets kvinnorörelses organisativa utveckling, vilket med nödvändighet kräver att uppbyggandet av denna förs genom tvålinjerskampen, ett uttryck för klasskampen och för de kämpande klassernas närliggande och motsatta intressen. Klart är, och detta får man inte glömma, att inom varje linje finns det variationer och skillnader tjänande de klasser som grupperas kring varje linje; härav följer att problemet består i att fastlägga de två motsatta linjerna och inom var och en dessas variationer och nyanser, och den standpunkt som ska vara befäl för varje linje, som motsvarande den klass som leder den ger var och en av de kämpande linjerna sin revolutionära eller kontrarevolutionära karaktär.

Genom allt det framlagda kommer vi alltså till nödvändigheten av att "återta Mariáteguis väg i kvinnofrågan", för att tjäna bildandet och utvecklandet av en FOLKETS KVINNORÖRELSE, uppfattad som en rörelse alstrad av proletariatet bland kvinnomassorna med följande karakteristika: 1) Anhängare av Mariáteguis tänkande, 2) Massornas klassorganisation, 3) Underkastad den

demokratiska centralismen.

Uppbyggandet av en sådan RÖRELSE ställer oss inför två problem: 1) den ideologisk-politiska uppbyggnad som med nödvändighet innebär att man förser den med Principer och Program; 2) den organisatoriska uppbyggnaden, till vilken vi kan tjäna, bildande kärnor eller grupper av aktivister som förande principer och program till kvinnomassorna — arbeterskor, bondekvinnor, yrkesutövande kvinnor, studerande vid universitet och gymnasier osv — ska arbeta för kvinnans politisering, mobiliserande dem genom deras kamper och organiserande dem för att ansluta henne till den politiska kampen, i enlighet med proletariats inriktning och politik.

För att avsluta detta bidrag till studiet och förståelsen av kvinnofrågan är det lämpligt att skriva av en Princip- och programförklaring som sedan någon tid cirkulerar bland oss, dokument, vilka vi förstår understrykande deras karaktär av varande under arbete, som kan tjäna som en användbar diskussionsbas i den ideologisk-politiska uppbyggnaden av FOLKETS KVINNORÖRELSE på frammarsch.

PRINCIPFÖRKLARING

Med klassernas uppkomst, som markerar exploateringens början, inleddes även det tunga förtrycket av kvinnan; från slav till livegen, från livegen till arbeterska. Tills idag, där det finns exploatörer är kvinnan underkuvad och

denna situation kan endast få ett slut när de klassmässiga grunderna för förtrycket faller.

Från kvinnans slaveri av igår till den formella jämlikheten av idag genom sekler av tyst och skarp, eller våldsam masskamp som rivit till sig erövringar i bataljer utan högkvarter. Samhället utvecklas mitt i klasskampen och massorna i strid får det att göra framsteg. Kvinnornas framsteg har varit och är folkets framsteg. Men de har inte varit passiva förmänstagare utan systrar i striden och beslutsamma kämpar för de förtrycktas sak och första ledets militanter; folkets skyttegravar bär överallt även outplånliga spår av deras blod. Kvinnan är inte, som man säger opolitisk och likgiltig; kvinnan är, speciellt folkets, en revolutionär kombattant.

De förtryckta klassernas döttrar, arbeterskor, bondekvinnor och arbetande kvinnor har gett ärorika namn som pryder massornas frigörelse handlingar: Rosa Luxemburg och Liu Ju-Lan är exempel från den internationella revolutionära kampen och i vårt folk Micaela Bastidas.

Det är så att inte är ett enkelt passivt varat, inte heller en banal hushållsång och inte heller att opolitiskt verktyg; kvinnan med klassmedvetande är en outtröttlig och övertygad militant.

Den peruanska kvinnan har också varit och är en folkets kämpe, och som en del av vårt folk, har hon stridit vid dess sida under hela vår historia; kvinnans kamp i vårt fosterland har sin synes: Micaela Bastidas. Kvinnorna av

Movimiento Femenino Popular genomför firande i fängelse.

idag lider under förtrycket och exploateringen som har en grund: vårt lands halvkoloniala och halvfeodala läge; ett läge som ligger tungt som ett berg på vårt folk och än tyngre på Perus kvinnomassor.

I detta samhälle vars massor reser sig mot imperialismen och feodalismen, intar kvinnorna stridsställningar och de avger sitt tydliga stridsrop för att ena sig med vårt folks dånande rop. Den peruanska kvinnans kamp är en del av det förtryckta och exploaterade folkets kamp och de har samma fiender. Deras kamp är gemensam och deras slutliga seger är ohejdbar och nödvändig, denna

seger är segrande och befriande.

Även om den peruanska kvinnan aldrig har slutat kämpa kräver de tider som är hennes bredare och djupare deltagande.

Idag när den härskande klasserna fördjupar den av imperialismen beroende kapitalismen i landet; när de genom att tillämpar antidemokratiska och vertikalistiska koncept siktar mot att organisera massorna enligt korporativistiska former som förmekar klasskampens princip; idag när man försöker sätta kvinnornas mobilisering och organisering utanför folkkampen och istället för härskarna, inleder **FOLKETS KVIN-**

NORÖRELSE i Ayacucho sin stridbara marsch och, klart medveten om situationen i vårt fosterland, inleder vi kampen för den peruanska kvinnans klassmässiga mobilisering, i tjänst av den demokratiska-nationella revolutionen.

Den uppgift kommer att uppfyllas av följande grundläggande principer:

- Det är endast möjligt att uppfylla en konsekvent och fast revolutionär roll genom att följa Mariáteguis Tänkandes ööverbanneliga ljus.

- Massorna befriar sig själva och dem måste man tjäna medveten om deras roll som skapare av historien.

- I vårt land är de massor till vilka vi måste gå till i huvudsak arbeterskorna och bondkvinnorna, och vi måste alltid inrikta oss på de fattigaste och mest exploaterade.

- För att mobilisera och organisera är det nödvändigt att undersöka och propagera; detta är att känna massornas konkreta problem och att mitt bland dem utveckla revolutionär agitation och propaganda.

- Man måste organisera sig i alla former som proletariatet har skapat och utvecklat. Kvinnor måste delta i alla dessa.

- Kvinnorna kan endast organisera sig korrekt om de gör det genom att följande en klassmässig princip att gruppera kvinnorna efter deras klass position.

- Utan riktig och klar politisk medvetenhet finns det ingen själ, detta är att medvetet och fast följa folkkampens

lagar i vårt fosterland.

- Utgå från massornas primära och omedelbara behov för att steg för steg höja, genom kampen, den politiska medvetenheten, utgå från majoritetens mest konkreta behov och problem för att höja dem politiskt.

- Den revolutionära kampen kan endast segra genom att man förenar sig med alla förtryckta folk och klasser, men huvudsaken är att stödja sig på sina egna krafter.

- Under dessa principer, för att uppfylla målsättningen att klassmässigt mobilisera den peruanska kvinnan, förpliktar sig **FOLKETS KVINNORÖRELSE** i Ayacucho ägna kraft, uthållighet och kamp för att genom att ena sig med andra liknande, skapa och utveckla **FOLKETS KVINNORÖRELSE** i vårt fosterland som en rörelse alstrad av proletariatet bland kvinnomassorna, med tre karakteristika: 1) Ansluter sig till Mariáteguis Tänkande; 2) som en klassmässig massorganisation, och 3) under ordnar sig den demokratiska centralismen.

PROGRAM

1. Klassmässig mobilisering av kvinnorna kring den Peruanska Revolutionens, antiimperialistiska och antifeodala, målsättningar.

2. Kämpa mot det förtryck som tynger

kvinnan i det ekonomiska, politiska och ideologiska. Lika lön för lika arbete, lika ställning inför lagen; lika utbildningsmöjligheter; bevärdigande av kvinnan; mot fördomarna, vidskepelseerna och apolitiseringsen; mot den ideologiska deformationen.

3. För uppfyllandet av kvinnans rättigheter och förmåner; försvara de uppnådda erövringarna och utvidga rättigheterna genom kampen.

4. Mobilisera kvinnan ideologiskt-politiskt genom att utveckla agitation och propaganda baserad på Mariáteguis Tankande och bekämpa imperialismen och feodalismen och alla höger- eller vänsteropportunistiska positioner.

5. Skapa klassmedvetande och en anda av att tjäna folket, förbinda sig med massorna, huvudsakligen arbeterskorna och bondekvinnorna och kämpa tillsammans med dem för deras rättigheter och erövringar och demokratiska friheter.

6. Organisera kvinnorna på alla plan. Kämpa för bildande av PERUS NATIONELLA KVINNOFÖDERATION, som en del av folkets Enhetsfront.

7. Håll kvinnoevenemang och möten för att uppnå den peruanska kvinnans revolutionära organisering och delta i folkliga evenemang förändras deras talan.

8. Mobilisera kvinnorna för att ena dem med folkmassorna och förbinda dem till folkets kamp.

9. Skapa ett pressorgan som ska vara ett klassmässigt uttryck för den peruanska kvinnan. "RIMARIYNA WARMI" tjänar detta syfte.

10. Bidra till att smida vårt folks FOLKHJÄLPEN. Och understöd ekonomiska kampanjer för att folket ska kunna räkna med sina egna medel.

11. Sprid och utveckla Folkets Kultur.

12. Odla solidariteten med de förtryckta folken och de exploaterade klasserna enande dem i kampen mot den nordamerikanska imperialismens och den sovjetiska revisionismens reaktionära front. Förbindande sig till de konsekventa organisationerna, speciellt till kvinnorna som kämpar i den Revolutionära Världsfrenten.

"PRINCIPFÖRKLARING OCH PROGRAM FÖR FOLKETS KVINNORÖRELSE (utkast)", publicerade i "RIMARIYNA WARMI", organ för Folkets Kvinnoörelse i Ayacucho, nr 2: september 1973.

PROGRAMFÖRKLARING**Vänskapsföreningen Sverige- det Nya Peru**

Vänskapsföreningen Sverige- det Nya Peru är en förening vars syfte är att verka för att utveckla och stärka vänskapsbanden mellan de svenska och peruanska folken. Föreningen hyser den orubbliga uppfattningen att det är synnerligen viktigt att stödja det peruanska folkets strävan efter självbestämmande och frihet.

Det är därför som föreningen inte anser sig på något sätt kunna solidarisera sig med det gamla Peru, det Peru som i dagsläget styrs av Fujimoriregimen och dess väpnade styrkor. Detta det gamla Peru är inte på något vis det samhälle som den absoluta majoriteten av det peruanska folket önskar sig, tvärtom.

Det peruanska folket önskar ett nytt samhälle, det nya Peru. Det Nya Peru är i dagsläget inte endast en önskan, det är en verklighet. I Perus bergs- och djungelområde växer det Nya Peru som en ny stat som försvaret folkets rättigheter och intressen, denna stat består av olika typer av folkkommittéer där folket utövar sin egen makt och beslutar över sina egna öden. Den kraft som leder utvecklingen av det Nya Peru är Perus Kommunistiska Parti, som leder det folkkrig för nationell befrielse som det peruanska folket utkämpar mot sina förtryckare.

Det gamla Peru skakas i sina djupaste grundvalar och genomgår en svår kris, svälten och arbetslösheten breder ut sig alltmer. Det peruanska folket bekämpar detta genom att kämpa för att bönderna ska få äga den jord som de brukar, för att de arbetande ska få en rimlig ersättning för sitt arbete och för att främja den nationella produktionen. Vänskapsföreningen Sverige- det Nya Peru solidariserar sig med och stödjer denna det peruanska folkets kamp.

Det gamla Peru och dess regim försöker med alla medel stoppa landets utveckling och vill istället försöka vrida klockan tillbaka med hjälp av stenhård repression gentemot de progressiva krafterna i landet och med hjälp av planerade och systematiska massakrer på de framstegsvänliga massorna, d.v.s. genom systematiskt folkmord. Det peruanska folket sitter dock inte paralyserade och ser på när deras bröder och sysstrar slaktas av det gamla Perus försvarare, tvärtom. Under ledning av Perus Kommunistiska Parti organiserar landets folkmassor sig i syfte att sopa bort den gamla ordningen med folkkriget, det peruanska folket vet sin rätt och kämpar för att hävda den. Denna det peruanska folkets kamp anser föreningen vara rättvis och ger den sitt helhjärtade stöd.

Den regim som styr de gamla peruanska staten representerar inte de breda folklagren, tvärtom representerar den endast en mycket liten minoritet av de peruanska medborgarna. Den kraft som står bakom den peruanska regimen är Förenta Staterna och det är de som håller den sönderfallande gamla peruanska staten under armarna och dikterar dess politik. Det peruanska folket kämpar mot denna utländska dominans av landet och lyfter istället fram sin egen stat, som representerar folkmajoritetens intressen, folkrepubliken Peru.

Föreningen anser att det peruanska folket, precis som alla övriga folk, har en okränkbar rätt att vara herrar i sitt eget hus och själva bestämma sitt öde, föreningen vill därför verka för att sprida information kring och stödja det peruanska folkets kamp för folkrepubliken Peru.

VfSNP, BOX 67, 212 12 MALMÖ
0704-620778

Vi lever i en värld full av exploatering och förtryck. En värld där imperialismen fungerar som en parasit, som lever på att suga världsfolkens blod. I många länder lever halvfeodala former kvar i ekonomin och livegenskapen är inte utrotad. Världens arbetande massor lever i stor misär samtidigt som det finns större rikedomar i världen än någonsin förr; i denna situation har hoppets fackla rests av Ordförande Gonzalo och PKP; folkkriget är världsrevolutionens ledfyr. Vi kallar alla framstegsvänner, alla människor som vill se ett slut på imperialismens helvete, att STÖDJA FOLKKRIGET I PERU.

Du kan stödja folkkriget på olika sätt; det viktigaste vi har att göra är att informera det arbetande svenska folket om hur våra bröder och systrar i Peru kämpar och att detta också är vår kamp. Det kräver att vi tar oss samman och inte förhåller oss passiva; ingen verklig revolutionär kan förhålla sig passiv inför världsfolkens kamp, den som gör det är inte internationalist; vi har inga stora ekonomiska resurser eller rikstäckande media, det är borgarna som besitter dessa medel i landet och de är inte det minsta intresserade av att sanningen om folkkriget når det arbetande folket. Dra ditt strå till stacken; bjud in VfsNP till din fackklubb, skola eller förening så vi kan informera dig och dina kamrater om folkkriget; kontakta oss för att beställa informationsmateriell som du kan sprida på din arbetsplats eller på din skola; kontakta oss och hjälp oss att organisera föredrag och filmvisningar på din ort, i ditt bostadsområde; ge ett ekonomiskt bidrag, vi tar inte emot några bidrag från borgarstaten utan förlitar oss helt på våra egna krafter och massornas stöd; gå med i någon av våra studiecirklar och lär dig om folkets kamp i Peru och om vad vi kan lära av Perus folk; osv. osv.

kontakta oss

**VfsNP, postbox 67,
212 12, MALMÖ**

0704-620778